Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sosyalist

KURUCUSU : Dr. HİKMET KIVILCIMLI
SAYI : 51 10 Ocak 1978 Salı FİATI : 300 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

DEVRİMİ ÖNLEYEMEZSİNİZ!...

Ecevit'in başbakanlığında yeni hükümet kuruldu. Eski umum müdürler, eski müsteşarlar, eski büyük elçiler, eski bakanlar, eski generaller, eski valiler, eski emniyet müdürleri ve eski profesörler yeni hükümette bakanlıklara kurulmuşlar. Hemen hemen her birinin birbirinden üstün meziyetleri var! **«Tecrübeli devlet adamı», «çok değerli bilim adamı», «kıymetli emniyetçi», «seçkin bir hariciyeci», «değerli paşa»...** Çoğu birinci sınıf devlet memurluğu yapmış burjuva elemanlardan teşekkül eden bu koalisyon, işçinin, köylünün, öğretmenin, öğrencinin derdine çare bulabilir mi? Demirel, Türkeş ve Erbakan çetesinin işlettiği cinayetler ve döktüğü kanlar karşısında «demokrasi ve can güvenliği» edebiyatı yapan Ecevit ve Halk Partisi, halka «umut» olarak gösterilmek istendi. Hani tutmadı da denemez. Aslında, halkın Halk Partisine «sarılışı» «denize düşenin yılana sarılmasın»dan başka bir anlama gelmezdi. Şimdi bu dönemde, Halk Partisinin burjuva iktidarından halka bir fayda gelmiyeceğinin anlaşılması ve anlatılması gerekir. Nasıl yılanın tabiatı sokmak ve zehirlemek ise zenginlerin, burjuvaların şimdiki iktidarı da tabiatı gereği halkı sokacak ve zehirleyecektir. Aksine düşünmek «eşyanın tabiatına aykırı» olur.

Bu hükümetin halk yararına hiç bir olumlu adım atamayacağı açık olduğuna göre bu hükümet neden kuruldu? Var oluş sebebi nedir?

Yeni hükümetin kurulma imkânı, 11 milletvekilinin AP'den koparılması ile doğdu. Perde arkasında dönen oyunları ve nasıl koparıldıklarını bir kenara bırakarak neden koptuklarını anlamaya çalışalım. Yeni hükümetin sosyal güvenlik bakanı Hilmi İşgüzar bakın ne diyor: **«Türkiye'de biliyorsunuz 1960 ihtilali bir iki kişi öldü diye ortaya çıktı. Bu gün, her gün iki üç vatandaş ölüyor. Adi bir vakıa olarak kabul edilmeye başlandı. Biz endişe duymaya başladık. Ben milletvekili olarak endişe duymaya başladım»** (4. ocak, Milliyet) Yeni bakan açıkca Demirel hükümetinin gidişinin, memlekette **yeni bir Devrimin** patlamasına yol açacağından korktuğunu ve bu yüzden partisinden istifa ettiğini söylüyor. Bu gidişe çözüm olarak neyi öneriyor? **«AP ile CHP güçlü bir iktidar oluştursunlar. Aşırı sağdan ve aşırı soldan gelen, emniyet ve aşayişi ihlal eden hareketler güçlü bir iktidar ile ezilsin. Bir kere memlekete huzur gelsin»** (a. y.) Söyleyene değil, söyletene bak. Söyleten finans-kapital. Karşımıza çıkan finans - kapitalin her buhranda ortaya attığı eski parola: Memleketi tehdit eden «aşırı sağ» ve «aşırı sol». Çare «güçlü hükümet». Ama murad edilen güçlü iktidarı (AP-CHP koalisyonunu) memleketin beklemeye tahammülü yok! Memleketin bir gün dahi hükümetsiz kalmaya tahammülü yok! Her gün üç beş kişinin öldüğü, onlarca kişinin yaralandığı ve manzaranın bir iç savaş halini aldığı bu durumda memleketin hükümetsiz kalması çok tehlikeli! Düşünülmesi bile korkunç! Bu **«kritik anda»** görünen ve görünmeyen devrimci güçlerin bir gece baskını yaparak iktidarı zaptetmesi korkulan şeyi başa getirmiş olmazmı? Onun için, finans-kapitalin elini çabuk tutması, gerekli olan 11 milletvekilinin saniye geçirilmeden bulunarak **devrimi önleyecek bir hükümetin kurulması gerekmektedir.** «Daha güçlüsü» ve «daha iyisi» ilerde.

Şimdi yeni hükümette Ulaştırma Bakanı olan ve 25 sene AP saflarında çalışan Güneş Öngüt ise AP'den ayrılışını şu sözlerle açıklamaktadır: **«...birinci problemimiz devletin ayakta durması mevzuudur. Devletimiz bu anarşik düzen içersinde gitseydi demokrasinin devam edeceği inancımı yitirmiştim son zamanlarda. Çünkü bu laçkalık içersinde gidişte ya aşırı solun, komünizmi getirmesi gibi bir halk hareketinin başlaması veya buna benzer olayların cereyanına imkan verilmesi, veyahut faşist bir idarenin gelmesi mutlak olduğu inancı içersindeydim. İstifamın esas sebebini buraya dayandırmaktayım,»** (a, y.)

Birinci problem «devletin ayakta durması» meselesiymiş. Görünüşe göre bunun pek mesele olmaması gerekir. Zira yıllardır devletin yönetiminde olan finans-kapital ajanları, Demirel'ler, Türkeş'ler devletin kilit noktalarından alt kademelerine kadar kendi adamlarını yerleştirdikleri «devleti işgal ettikleri» «devleti parselledikleri» muhakkak. Hal böyleyken ne diye «devlet yıkılıyor» sahte çığlıkları atılıyor? Bu sahte çığlıkların altında aşırı uçlar demagojisi yapılarak «devleti korumayı amaç edinmiş» paşalarımızın, asker ve sivil devrimcilere karşı hazırlanması mı planlanıyor? Aslında bu korku ve telaş çığlıkları, askerlerin halktan yana geçmesini, ordunun devrimden yana davranmasını önlemeyi amaçlıyor. Ulaştırma Bakanı Öngüt, bir yanda **«bir halk hareketinin başlaması (devrimin patlaması) veya buna benzer olayların cereyanına imkan verilmesi** diğer yanda **«faşist bir idarenin gelmesi (karşı devrimin oturması) mutlak olduğu inancı içersindeydim»** diyerek, olayların hızla sonuçlanmaya gidişi karşısında feryadî figan etmektedir.

Demek ki işler devrim ve karşı-devrim noktasına gelip dayanmıştır. Sayın Bakanın **«bir halk hareketinin başlamasından»** korkması ve önlemek amacıyla hükümette bakanlık alması anlaşılır bir şey. Anlaşılmayan, faşist bir idarenin gelmesinden telaşlanması. Sayın Ulaştırma Bakanı bu telaşında pek samimi görünmüyor. Bu «telaş» aşırı uçlar mantığının ve demokratik görünme sevdasının bir tezahürü olsa gerek. Yoksa önlenmek istenen, önlenmeye çalışılan gerçek «tehlike» **Devrimdir.** Bunu, Ulaştırma Bakanı konuşmasının devamında şu şekilde tekrarlamaktadır. **Ama o vatandaşlarımız, 1960 ihtilalinin acı günlerini görmüşlerdir. Biz aynı olayların tekerrür etmesini istemeyen insanlar olarak, o zayıf** tarafımızı bu inancımız ile karşıladığımız kanaatindeyim... Biz onlar-

(Devamı 3. Sayfada)

Vatan Partisi'nin Yeni Yıl Mesajı:

Yurttaşlar,

Zulüm ve kanla dolu bir yılı geride bıraktık. 1977 yılı, eli kanlı finans-kapital cephesinin halkımıza yönelttiği saldırıların doruk noktasına ulaştığı bir yıl oldu. Azgınlaşan hayat pahalılığı, işsizlik, hergün yağdırılan zamlar, emekçi halkımız için zaten çekilmez hale gelmiş hayatı cehenneme çevirdi. Yurtsever kanına susamış kiralık faşist katillerin hergün artan cinayetleri, toplu katliamlar, her yurttaşımızı sokakta yürüyemez, evinde korkusuz oturamaz hale getirdi.

Kâr hırsıyla gözü dönmüş finans kapital cephesi 1978 yılını da emekçi halkımız için yaşanmaz hale getirmeye hazırlanıyor.

Bu sömürü ve zulmü önlemek mümkündür. Yeni yılları pahalılık ve zulmün olmadığı, geceleri aç yatılmayan, gencecik evlatlarımızın kiralık faşist katillerce katledilmediği yıllar yapmak mümkündür.

Ancak bunun biricik yolu var. O da tüm sosyalistlerin gaflet uykusundan uyanarak anlayışla dayanışmasıdır. Ne yazık ki 1977 yılı Sosyalistlerin dayanışmasının ve ortak hareket etmesinin sağlanamadığı bir yıl olmuştur. Yeni yılda bu olumsuzluğa son vermemiz gerekir. **Tüm sosyalist parti ve eğilimlerin Sosyalist Blok'u kurarak ortak düşmana karşı ortak mücadele vermesi gerekir. Ancak ve ancak böylebir mücadele faşizmin saldırılarını göğüsleyecek, Finans Kapitalin sömürü ve zulmünü yerle bir ederek Halkın Devrimci Demokratik iktidarını gerçekleştirebilecektir.**

Yeni yılda tüm Sosyalizm savaşçılarının bu görevin bilinci ve sorumluluğuyla hareket edeceğine inancımız sonsuzdur.

**VATAN PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ**

DİSK KONGRESİNDEN ÇIKAN DERSLER

DİSK 6. Kongresi ile ilgili olarak hazırlanan «DİSK 6. KONGRE DEĞERLENDİRMESİ» broşürünün son bölümünü yayınlıyoruz.

DİSK 6. Genel Kurulunun sonuçları işçi sınıfı açısından olumsuzdur. Hem Kongre süreci, hem kongre sonuçları bizi bu genel değerlendirmeyi yapmaya zorlamaktadır. DİSK'in Yürütme Kurulunda sosyalistler yine yer alamamışlardır. 6. Kongrede oluşturulan karar organları, 5. Kongrede oluşturulandan daha geri olarak değerlendirilmeyebilir; sosyalistler bundan önce de yürütme ve yönetim kurullarında varlık gösterememişlerdi. Ama 5. Kongreden bu yana geçen 28 aylık sürede işçi sınıfı güçlü bir mücadele vermiş, büyük deneyler kazanmıştır. Bu süre içinde işçi sınıfı bir yandan patronların ekonomik sömürüsüne karşı ekonomik mücadelesini yürütürken, MC iktidarının baskı ve zulmüne karşı da dövüştü. Bu son üç yıl, 1960 sonrasında grev silahının en yoğun bir şekilde kullanıldığı bir dönem oldu. Genel grev denemeleri yaşandı. Politik karakterli işçi gösterileri oldu. Böylesine yoğun bir mücadele döneminin ardından yapılan DİSK genel kurulu, işçi sınıfı hareketinin önemli ve acil sorunlarının tartışıldığı, işçi sınıfı bilimine uygun çözüm yollarının bilinçlere çıktığı, sosyalistlerin ağırlıkta olduğu karar organlarının seçildiği bir genel kurul olmalı idi. Bu gerçekleştirilemedi. Gerek kongrede yapılan tartışmaların niteliği (daha doğrusu niteliksizliği) ve seviyesi (daha doğrusu seviyesizliği) ve reformist-sendikalistlerin, gangster sendikacıların oluşturduğu bir yürütme kurulunun seçilmesi, diğer karar organlarında sosyalistlerin azınlıkta kalışı, bu olumsuzluğu sergilemektedir. «Sınıf uzlaşmacılığı DİSK'e hakim olamaz!» «Hiçbir güç DİSK'i geldiği yerden geri götüremez!» sloganları bu olumsuzluğu gizleyemiyor.

Kongre sonucu seçilen DİSK'in en önemli karar organı olan yürütme kurulunun yedi üyesinden dördü: genelBaşkan Abdullah Baştürk ve genel sekreter Fehmi Işıklar, yürütme kurulu üyesi Mukbil Zırtıloğlu ve Rıza Güven CHP'lidir. Her hangi bir sosyalist örgüte üye olmayan Tuncer Kocamanoğlu'nun yanısıra, Mustafa Aktolgalı da TİP ile şu anda ilişkisi olmayan bir sendikacıdır. Yürütme Kurulu üyelerinden SDP eğilimli Kemal Nebioğlu'nun «sosyalist» liği herkesce malumdur.

Demek ki CHP li reformist-sendikalistler gangster sendikacılar örgütlü sosyalistlere karşı kesin bir tavır koymuşlardır. Kongre öncesi, İlerleme eğilimi dışındaki sosyalistlerin büyük ölçüde tasfiye edilmiş olması CHP'lilerin işini bu kongrede oldukça kolaylaştırmıştır.

KONGREDE SOSYALİSTLERİN HATALARI

DİSK içinde sosyalistlerin parolası ne olmalı idi? Bunun cevabı açık: Sınıf sendikacılığı temelinde, sendikalizme-reformizme ve gangster sendikacılığa karşı SOSYALİSTLER'in İTTİFAKI!

Bu ittifak, bu temelde baştan beri kurulsa idi, CHP'lilere sosyalistleri dışlama olanağı verilmeyebilirdi. Kongre delegasyonu içinde Abdullah Baştürk'ün başını çektiği hareketin ağırlıklı bir çoğunluğu yoktu. Bunu yürütme kurulu üyelerinin seçimde alınan oylar açık bir şekilde gösterdi. Dağınık sosyalist oyların oranı Baştürk'ün gösterdiği oyların aldığı oy oranına yak-

(Devamı 3. Sayfada)

YIKILAN MC ve GERÇEKLERİMİZ

1978 yılının ilk gününde MC yıkıldı.

MC'nin yıkılması ne anlama geliyor? MC'yi deviren güç nedir? Ve bu güç MC'yi devirirken neleri hesaplamıştır?

Bu soruların sağlıklı bir şekilde cevaplarını bulmalıyız ki, finans - kapitalin halkın ve ilericilerin gözüne kül atma isteğini engelleyebilelim. Bu konuda yanlış ve çarpık değerlendirmeler istemeyerek de olsa mücadelenin yönünü ve önemini baltalamaya varacaktır. Sorun bu açıdan önem taşımaktadır.

Şunu kesinlikle bilincimize çıkarmalıyız. MC'nin yıkılışı: Finans - Kapital'in kabuk değiştirme operasyonudur. Finans - kapital niye böyle bir operasyona gerek duydu? Parababaları, kendi deyimleriyle "ekonomik darboğaz"ı halkın büyük çoğunluğunun nefretini ve kinini toplamış MC eliyle aşamayacağını biliyordu. Batak ekonomiye ilâç olarak düşündükleri IMF kredilerini sağlayabilmenin yolu, IMF'nin tedbirler paketini harfiyen uygulamaktan geçer. Bu tedbirler yeni zamlar devalüasyonlar, vergilerle halkın gırtlağına sarılmaktır. Finans - kapital işte bu saldırıyı, yıpranmış MC ile değil, halka "şirin" görünen CHP eliyle yapmayı daha uygun buldu. Ve bunu yaparken de tutarsız CHP'yi ehlileştirdi, kendi rotasına soktu.

MC'nin yıkılmasının belirleyici niteliği budur. Finans - kapital halkın devrimci potansiyelini nötralize edebilmek gayesiyle bunu gerek görmüştür. Demek finans - kapital halkın devrimci potansiyelini dikkate almak zorunda kalmıştır. Ancak, TSİP'in yaptığı gibi :

«Şayet kanlı ve lanetli MC iktidarı düşmüş ise, bu sonuca varmakta esas belirleyici rolü, işçi sınıfımızın sosyalist siyasal güçleri başta olmak üzere tüm işçi sınıfımız, geniş emekçi yığınlar ve demokrasi güçleri sağlamıştır.»(Kitle, sayı 191) şeklinde bir değerlendirme meseleye şaşı bakmaktır.

Şayet MC'nin yıkılmasında «belirleyici rolü işçi sınıfı ve emekçi kitleler oynadı» ise, niye iktidar finans - kapitale bırakıldı? Siyasî iktidarın devrilmesinde «belirleyici rolü oynayan emekçi kitleler» niye siyasî iktidara sahip çıkmıyor? Bu soruların cevabı «Kitle» de verilmez, verilemez.

Böyle bir değerlendirmenin mantık sonucu, yeni hükümetten bir şeyler beklenmesine varır. Bu konuda sosyalistler olağanüstü duyarlı olmak, halkı uyarma görevini bilinçlice yerine getirmek zorundadırlar.

Bazı ilerici yazarların yeni hükümete bakış açılarını değerlendirmek te yararlı olacak. Cumhuriyet gazetesi yazarlarından İlhan Selçuk ve Uğur Mumcu şöyle yazıyorlar :

«Bir yandan Ecevit hükümeti, diğer yanda MC faşizmi hangisini yeğlersiniz?

«Ama bu yapıda bir hükümetle Türkiye'nin temel sorunlarına bir çözüm bulabilmek olası değildir.» (İlhan Selçuk, 5 Ocak, Cumhuriyet).

«Ve bunalımın bir tek adı ve soyadı vardır Türkiye'de: Süleyman

(Devamı 2. Sayfada)

Yankı'nın Son Yankısı

«Faşist Türkeş Yılın Adamı»

Ülkemizde «Yankı» denilen haftalık bir haber dergisi vardır. Finans - kapitalin en büyük dağıtım şirketlerinden biri olan GAMEDA tarafından en ücra köşelerdeki gazete bayiilerine ve kitabevlerine kadar dağıtılır. Bu dergi çok okuyucu bulmak için de bol bol reklâm yapar. Reklâmlarında çoğu kez «Dünyada TİME, Türkiye'de YANKI» diyerek kendisini Time dergisine benzetir durur. Uluslararası finans - kapital çok önemli gördüğü siyasî haber ve yorumlarını Time ile Dünyanın dört bir bucağına ulaştırır. Bizim Yankı da kendisine benzettiği Time gibi olayları yerli finans - kapitalin çıkarları açısından yorumluyarak okuyucusuna sunar. Sözcülüğünü yaptığı finans - kapitalin desteği sayesinde, ülkemizin en şöhretli siyaset adamları, «bilim» adamları adeta Yankı'nın emrindedirler. Resmî ya da gayrı resmî finans - kapital yetkilileriyle sık sık röportajlar yapar.

Bizim yerli Time'miz Yankı'nın en son Yankısı, halk düşmanı faşist MHP'nin faşist lideri Alparslan Türkeş'i yılın adamı seçmek oldu. Bu konuda Yankı'nın genel yayın müdürü Mehmet Ali Kışlalı şunları söylüyor: «...Yankı'nın yılın adamını seçmek her yıl güç bir iştir... Yazı işlerini teşkil eden arkadaşlar inceden inceye hesaplar yerine sadece gazetecilik ölçüleri ve iz'anı yoluyla Türkeş'in seçimlerde gösterdiği başarıyla yılın adamı ilân edilmesine karar vermişlerdir.» Bu sözlerden anlaşılan Türkeş'in seçimlerde gösterdiği başarıyla yılın adamı seçildiğidir. Ama nasıl seçilmiş; «gazetecilik ölçüleri ve iz'anı» ile. İşte bundan birşey anlayamadık. Anlamı şairin karnında bir laf. Yankı'nın genel yayın müdürü, böyle anlaşılmaz laf ederek aslında Türkeş'in ne amaçla yılın adamı seçildiğini gizlemeye çalışıyor. Finans - kapitalin faşist partisi MHP'yi halkın gözünde meşrulaştırma, onu halkımıza şirin gösterme çabasında olduklarını gözden kaçırmak istiyor.

Yankı yeni yılın ilk sayısında, faşist Türkeş'e geniş yer vermiştir. Türkeş'in faşist örgütlenme mücadelesini, bu mücadelede Türkeş'in gördüğü «baskı»ları, 5 Haziran ve 11 Aralık seçimlerinde gösterilen ilerlemeyi, devlet kadrolarına yerleşmedeki başarılarını uzun uzun anlatmaktadır. Türkeş'le yaptığı röportaj da ise özellikle MHP'nin terörden, şiddetten yana olmadığını vermeye çalışır.

Yankı, bu uzun «inceleme» ve «araştırma»larında MHP'nin bu gelişmelerini kişi olarak Türkeş'e dayandırarak MHP'nin ardındaki sınıfsal temeli, finans - kapital varlığını gözardı etmeye çalışır. Çünkü MHP nin günahlarından finans - kapitali arındırmayı amaçlar.

Yankı'nın yaptığı ikinci sahtekârlık ise MHP'nin bu gelişmelerden sonra terörcü olmayacağını ispatlamaya çalışmasıdır. Bu konuda Yankı, kendi yorumunda şöyle diyor: «Ülkücülerin estirdikleri terör, MHP'nin belirli bir dönem için gelişip güçlenmesine ve Türkiye'nin sağcı güçleri arasında "itibarlı" bir yer almalarına yaramıştır. Türkeş bugün eriştiği noktada terörü ikinci plana atma eğilimi göstermektedir.» demektedir. Yankı bu görüşünü doğrulamak için de Türkeş'le yaptığı röportajda, Türkeş'in «Biz faşist değiliz... kaba kuvvete karşıyız... Demokratik düzeni savunuyoruz» vb. sözlerini sık sık MHP lehine yorumlamaktadır. Yankı yine bu amaçla, CHP İzmir milletvekili tanınmış burjuva «siyaset sosyolojisi» uzmanı Ahmet Taner Kışlalı'nın «MHP büyüdükçe yumuşuyor» değerlendirmesini, Kışlalı ile yapılan röportaja başlık atıyor. Yankı, bu değerlendirmeleri ile «ülkücülerin estirdikleri terör» diyerek artık inkâr edilmeyecek gerçeklik haline gelmiş MHP'nin faşist saldırganlığını kabullendiğini gösteriyor. Ancak «Türkeş bugün eriştiği noktada terörü ikinci plana atma eğilimi göstermektedir.» diyerek te MHP'nin gelecekteki faşist terörcü yapısını gizlemeye çalışıyor. Evet, faşist partiler de herzaman açık saldırgan ve terörcü olmayabilirler. Ancak bu durumu Yankı'nın sınıflarüstü göstermeye çalıştığı Türkeş gibi tek tek kişiler değil de, onun dayandığı finans - kapitalin çıkarları belirler. Finans - kapital dönem dönem faşist örgütlerini zulasına çeker, gerektiği zaman faşist amaçları doğrultusunda seferber eder. Ancak finans - kapital iktidarları altında faşist güçlerin saldırganlığı her zaman önde gelir. Demek ki Yankı'nın iddia ettiği gibi, MHP bundan sonra terörcü yanını ikinci plana atmayacak, aksine her ilerici, demokrat hareketin karşısına kanla karşı çıkacaktır. Günümüz de yaşanan olaylar da bunu doğrulamaktadır.

Yankı, bu gerçeği de gizleyerek faşizmin diliyle konuşurken CHP milletvekili A. T. Kışlalı da ondan pek geri kalmıyor. O da aynı telden söylüyor. Yankı'nın «MHP'nin bugünkü durumunu nasıl değerlendi

(Devamı 3. Sayfada)

Halkevleri Genel Başkanı

AHMET YILDIZ

1 — Ülkemiz ekonomik yönden tüm bir iflasa sürüklenmiş ve politik durum, yasa, yargı kararı ve evrensel alanda geçerli kuralları açıkça çiğneyen cepheci yönetim sonucu, tümden bir karmaşa içindedir.

2 — Emperyalizme bağımlı, işbirlikçi kapitalizmin bi rbakıma doğal sonucu olan bu durumda bütün sosyalistlere ve demokratlara bir takım özel görevler düştüğü kuşkusuzdur. Bu görevlerin ilk aşamasında demokratik hak ve özgürlüklerin en geniş çerçevede sağlanması, anayasal kurum ve gereklerin eksiksiz uygulanması ve ondan sonra da sosyalist toplumun oluşturulması doğrultusunda ilkeli bir işbirliği ve dayanışma yapılmalıdır.

3 — Yukarıda belirtilen doğrultuda bir işbirliği için bütün sosyalist, ilerici, demokratik örgütler görüşlerinin ve programlarının çakıştığı noktaları içeren bir savaşımla belirtilen amaçlar doğrultusunda uğraş göstermelidirler.

4 — Siyasal savaşımda asıl işlevi partilerin üstlenmesi gerekir. Böyle bir görev üstlenmesinin, bugünkü koşullar içersinde ve evrensel gerçekler ışığında geniş cepheli dayanışmayı gerektirir.

5 — Vatan Partisi'nin önerisinin içeriği ve kapsamını yeterince inceleme fırsatını bulamadığım için, Halkevlerinin de içinde bulunduğu demokratik kitle örgütlerinin eylem platformunda da kabul edilen temel ilkeye uyan biçimde, geniş çerçevede bir iş, bir eylem hatta güç birliğine dayanan savaşımının gerekliliğine değinmekle yetiniyorum.

6 Ocak 1978

Devrimci Kadınlar Derneği Başkanı

PERVİN VURAL

Emperyalizmin kontrolü altındaki ülkemizde, yıllardır ekonomik, politik ve sosyal kriz sürmektedir. Ülkemiz alt yapısından üst yapısına kadar emperyalist üretim ilişkileriyle şekillenmiş, yukardan aşağıya kapitalizmin oluştuğunu, bununla orantılı olarak feodalizmin nispi olarak tasfiye edildiği, iç dinamizmi olmayan kapitalist bir ülkedir.

Emperyalizmin III.cü bunalım döneminin geri bıraktırılmış ülkelerde görülen temel özelliklerini en belirgin şekilde ülkemizde görmek mümkündür. Bunlardan en önemlisi faşist devlettir. Faşizm, tüm kurumlarda yukardan aşağıya sistemli bir şekilde devlet aracılığıyla baskı, terör ve demagoji ile halk kitleleri içinde kendisine taban oluşturmakta ve bu yolda mesafeler katetmektedir.

İşte bunun sonucudur ki ülkemizde sık sık 12 Mart dönemi gibi açık faşizmler, hemen bunu izleyen nispi demokratik ortam (gizli faşizm) birbirini izleyen hükümet bunalımları (I. MC, II. MC, CHP Hükümeti) sürüp gitmektedir. Bu yönetimin halk için anlamı şudur; tüm emekçilerin, yurtseverlerin, demokratların haklarının gaspedilmesi, direnişlerinin hunharca bastırılması, devrimcilerin katledilmesi, kısaca baskı ve zulümdür.

İşte bugün, millî krizin iyice derinleştiği, hükümetin resmî hüvviyetini dahi halkın gözünde kaybettiği bu ortamda, emperyalizm ve oligarşi krizden kurtulmanın yolunu aramaktadır. Bunun için de yozlaşmış MC Koa-

(Devamı 3. Sayfada)

CEPHE HAKKINDA ANKET

Gazetemiz CEPHE sorunu ile ilgili bir anket düzenlemiştir.

Anketimize, ilericilerin, demokratların ve sosyalistlerin verecekleri cevapların «Cephe» ve bununla ilgili meseleler hakkındaki tartışmaları geliştireceği inancındayız.

Sorularımıza verilen cevapların 1,5 daktilo sayfasını aşmaması, tamamının gazetemizde yayınlanması gerekmektedir.

Okuyucularımızın cevaplarını gazete adresimize iletmelerini dileriz.

SOSYALİST

SORULAR:

1 — Ülkemizdeki ekonomik ve politik durum hakkında görüşleriniz nelerdir?

2 — Bu genel durumun Sosyalistlere ve Demokratlara yüklediği özel görevler var mıdır? Bu görevler sizce nelerdir?

3 — Devrimci güçlerin oluşturacağı Cephe'nin örgütlenmesinde ilk adım olarak ne düşünüyorsunuz?

4 — Böyle bir Cephe'nin örgütlenmesinin ilk adımında Sosyalist Parti ve eğilimlere düşen görev sizce nedir?

5 — Vatan Partisi'nin Cephe örgütlenmesinin ilk adımı olarak «Sosyalistlerin bir Blok oluşturması» önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

DÜNYADA NELER OLUYOR

● FRANSIZ Komünist Partisi Genel Sekreteri George Marchais'in evine ateş açılmıştır. Kapıdan evin içine ateş açan saldırganlar, Marchais'nin tüfeğiyle ateşe karşılık vermesi üzerine kaçmışlardır. Saldırı sırasında yaralanan ya da ölen olmamıştır.

● PORTEKİZ'de yeni hükümeti kurma görevi tekrar Portekiz Sosyalist Partisi lideri Mario Soarez'e verilmiştir. Mario Soarez geçen ay düşen azınlık hükümetinin başkanı idi.

● ETYOPYA, emperyalizm desteğinde ülkesine saldıran Somali birliklerinin kuşatmasını kırdığını açıklamıştır.

● İSPANYOL hegemonyasından kurtulan BASK bölgesi özerkliğini kazandı. Bask halkının uzun yıllar süren bağımsızlık mücadelesi sonucuna ulaşmış, İspanya hükümeti 10 saat süren kabine toplantısından sonra Bask'ın özerkliğini kabul etmek zorunda kalmıştır.

Bask bölgesi İspanya'nın kuzeyinde 2 milyon insanın yaşadığı bir bölgedir. Bask bölgesi, 1939 yılında Franco faşizminin iktidarı ele geçirmesiyle İspanya'ya ilhak edilmiş, Bask halkı Franco faşizminin yoğun baskı ve terörüne uğratılmıştır. Bask halkı bu baskı ve teröre karşı yılmadan mücadele vermiş, bir çok kayıp vermiş, yine de mücadeleyi zaferle sonuçlandırmıştır.

● ŞİLİ'de faşist Pinochet rejiminin kirli oyunu:

Aralık ayı içinde yapılan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu toplantısında, Şili'deki faşist rejimin halkın üzerinde uyguladığı baskı ve terör sert bir dille eleştirilmiştir. Uluslararası plânda tecrit olan faşist Pinochet, düzmece bir referandumla halkın kendisini «desteklediğini» ispatlamaya girişmiştir. Binlerce devrimcinin katledildiği, zındanlara atıldığı, ülkenin tüm kaynaklarının ABD emperyalizmine peşkeş çekildiği, hayat pahalılığının, işsizliğin hızla yükseldiği baskı rejimini halkın onaylaması mümkün mü? Faşizm işte böyle bir yalan demagojiye dayanır.

Faşist Pinochet, referandum sonucunda «halkın % 75'inin rejimi onayladığını açıkladı.» Sahte ve düzmece «güneşi balçıkla sıvama» çabaları boşuna. Şili halkının devrimci mücadelesi ergeç faşizmi yalan demagojileriyle birlikte yerle bir edecektir.

● GÜNEY YEMEN, bağımsızlığının onuncu yılını törenlerle kutluyor. Güney Yemen bundan 10 yıl önce İngiliz sömürgeciliğine karşı giriştiği kurtuluş savaşını başarıyla sonuçlandırmış, bağımsızlığını elde etmiştir.

Halen Baas Partisi ve Komünist Partiden oluşan birleşik bir örgüt tarafından yönetilmekte olan Güney Yemen, Sosyalist Sistem ile sıkı bir yardımlaşma-dayanışma içindedir.

Yıkılan MC ve

(Baştarafı 1. Sayfada)

Demirel. Ve de bunalımın gerekçeleri Demirel hırsı, Demirel ahlâkı ve Demirel mantığıyla örülmüştür.»

«Bunun içindir ki, "MC modeli" hükümetten kurtulmak namuslu sağcısıyla solcusuyla herkesin ortak bir özlemi olmuştur.» (**2 Ocak, Cumhuriyet, Uğur Mumcu**).

«Bugünkü hükümetten başka gerçekçi "en az kötü" olan başka hükümet yok.»

«(...) Bu hükümet bu yapısıyla solcu hükümet sayılabilir mi? Hayır. Can güvenliği sağlamak için iş başına gelmektedir.»

«(...) Bu hükümete hayır demek, MC'ye evet demek anlamına gelir.» (**Uğur Mumcu, 5 Ocak, Cumhuriyet**).

Bunalımı, zavallı finans - kapital kuklası Demirel ile özdeşleştiren Uğur Mumcu, tam bir sınıf körlüğü içine düşmüştür. Bundan harekette 'namuslu sağcıların' da MC'den kurtulmak istediğini söylüyor. «Sağcılar» istiyor ama bunlar ne denli «namuslu», onu yukarıda açıklamaya çalıştık.

Parlamento aritmetiği içinde çözüm aramaya çalışan, her iki yazarda da ortak olan yan, «ehven-i şer» (kötülerin en iyisi) mantığıdır. Bir yanda MC faşizmi, diğer yanda CHP - «Bağımsızlar» - CGP - DP koalisyonu. İkisinden birini seçmek zorundayız deniliyor. Gerçekten bugünkü parlamento aritmetiği içinde başka bir çözüm yok... Halkımız içinse her iki yol da ölümlerden ölüm beğenmektir. **Halk, yaşamak için her iki çözümü de reddetmek zorundadır.** İşçi sınıfı ve emekçi halkımız, bugünkü parlamentodan çıkacak her türlü «çözümsüzlüğü» reddederek Demokratik Halk İktidarını gerçekleştirmek zorundadır. **İşçiler, emekçiler, tüm ezilen insanlarımız için tek çözüm yolu budur. Aksi finans - kapital diktatörlüğü faşizme çıkar. Artık meseleye parlamento gözlüğünü çıkararak bakmak zamanı gelmiştir.**

Onun için «Bu hükümete hayır demek, MC'ye evet demek» değildir. Demokratik Halk İktidarına evet demektir.

CEPHE TARTIŞMALARI :

PARTISIZ EGILIMLER ve CEPHE: 1

GENEL GÖRÜNÜŞ

Partisiz eğilimlerin bazı ortak yanları vardır. Yazıda önce bu ortak yanları gözden geçirip, ardından tek tek eğilimlerin cephe ile ilgili görüşlerini incelemeye çalışacağız. Bu eğilimlerin ortak yanı, en başta, Partisiz olmalarıdır. Partisizliğin cephe anlayışına yansıması bu eğilimlerde hemen hemen aynı doğrultudadır. Partisiz eğilimler derken, ortakça incelenecek olanlar **Emeğin Birliği, Devrimci Yol ve Kurtuluş**'dur.

«PROLETARYA PARTİSİ YOK; ÖYLEYSE CEPHE DE HAYALDİR»

«Proletaryanın bağımsız siyasetinin ve örgütlenmesinin olmadığı bir durumda cepheden söz edilemez.» (Kurtuluş s. 17). Kurtuluş söze böyle başlar ve bu görüş, diğer eğilimler için de geçerlidir. Her üç eğilim de proletarya partisinin yokluğunda ve bundan dolayı bir cephenin örgütlenmesinin söz konusu olamayacağında hemfikirdirler. Ve pek doğaldır ki başlıca sorunları partileşme olmaktadır. Fakat önümüzdeki günlerin ve içinde bulunduğumuz şartların en küçük ihmale ve tereddüde yer bırakmadan gündeme cephe sorununu dayatması sonunda cephe değilse bile «anti - faşist mücadele için birlik»e razı olurlar.

Onların **«parti yok»** demesi elbet te gerçekte partinin yokluğundan önce kendilerinin bir parti içinde olmayışlarının bir itirafı, yansımasıdır. Çünkü, sosyalist hareket içinde partinin varlığı ve yokluğu ile ilgili çeşitli görüşler vardır. Yani Parti bir eğilimin var demesi ile hemen diğer bütün eğilimlerce ve halkımızca da var kabul edilmiyor veya tersi yok demekle de ortadan kaldırılamıyor. Meseleyi bir var - yok kavgasına indirgeyemeyiz. Bugün Türkiye'de Proletarya Partisinin varlığı ve yokluğu ile ilgili yapılan tartışmanın altında çeşitli sosyalist eğilimlerin kendi dışındakilerle tavrı ile ilgilidir. Yani onlarla ideolojik - pratik sınırlarını belirlemesi ile ilgilidir. Eğer bugün bütün Türkiye sosyalistleri Proletarya Partisinin yokluğunda hem fikir olsalar, yapılacak iş açıktır; elbirliği ile Partiyi örgütlemek ilk görev olacaktır. Ve 1970'lerde böyle bir dönem yaşanmıştır da. Fakat aradan geçen yıllarda yeni bir durum ortaya çıkmış; bazı sosyalist eğilimler partileşmiş, bazıları henüz bu yapıya varamamıştır. Parti, sosyal yapı ortamını özümleyen ve bu tahlil üzerine inşa edilen bir programa göre belirlenir (1). Ve program ruhundan hareketle tüzüğünü tezgâhlar; demek bugün parti yok diyen eğilimler, henüz sosyal yapı ortamımızı kavrayıp bundan hareketle bir programa varamamışlardır. Dolayısıyla kendi geriliklerini görmeden, cephenin önüne **«parti yok»** diye çıktıklarında dünyayı kendi etraflarında döner sanan küçük burjuvalık illetine düşmüş olurlar.

Her üç eğilim de 1970 öncesi sosyalist hareketin inkârında ve o hareketin **«kuyrukçuluğunda»** hem fikirdirler. Ve bunun mantık sonucu ise yeni bir teori kurmak olur. Her üç eğilim de bu çaba içindedir. Ve genellikle eski THKP - C hareketinden kaynak alırlar. Bu konuda Emeğin Birliği özellikle herhangi bir kaynağa bağlanmadığını iddia eder, ama o da THKO hareketinden kaynak alır. Bu üç eğilim teori kurup, Partileşmeye kadar cepheleşme hareketini bekleyecek midir? Üç eğilimin de yaptığı, kendi ideolojik yenilik ve boşluklarını bütün harekete mal etme küçük burjuva şark kurnazlığıdır. **«Bizim henüz Türkiye'yi tanıyan ve bir programa varmış teorimiz yok»** demeleri, **«Türkiye'de henüz marksizm egemen değil»** veya **«bilinçli işçiler harekete egemen değil»** gibi sözlerle kendi eksikliklerini hemen Türkiye'ye yayıverirler. Kendi durumları ile ilgili kalmak kaydıyla, onların program aramaları v.b. talepleri haklı görülebilir. Ama bunu Türkiye sosyalist hareketine yaymak kendi günahını örtme çabasından başka bir sonuca varamaz...

«KİM KİMİ TEMSİL EDİYOR» ŞAŞKINLIĞI

«Türkiye'de sınıflar arası cephe bugün söz konusu değildir, dedik. Yine ayrıca anti - faşist halk cephesi söz konusu değildir dedik.» (Kurtuluş, sosyalist forum konuşması).

Türkiye'de **«sınıflararası»** bir Cephe göremeyen, Kurtuluş, neler arası olduğu belli olmayan bir **«anti - faşist mücadele birliği»** önermektedir. Aynı şeyleri Devrimci Yol şöyle anlatır :

«Kendisini işçi sınıfının temsilcisi ilân eden her grup kendi dışındaki grupları kendi kafasına göre şu veya bu sınıfın temsilcisi ilân edip "ittifak" teorileri geliştirmektedir. Oysa "ittifak" sınıflararası bir sorundur. Ve her grubun kendisini proletaryanın temsilcisi ilân etmesi ile çözülmez.» (Dev. Yol, s. 7).

Bu söylenenler, birinci gerekçenin (Proletarya Partisinin Yokluğu) mantık sonuçlarından biridir. Gene eğilimlerin kendi sınır çizgilerini kesince çizmemiş olmaları böyle bir belirsizliğe yol açmaktadır. Deniyor ki, **«her grup ... kendi kafasına göre şu veya bu sınıfın temsilcisi»**yim diyor. Bu olmaz, meseleler böyle çözülmez diye şikâyet ediliyor.

Önce her grup elbet **«kendi kafasına göre»** konuşacaktır. Yani o kafayı hangi maddî şartlar determine ettiyse dünyaya bakışı, yorumlayışı, değiştirme önerileri de o şartların bir ürünü olacaktır.

İkinci olarak, bir grubun **«ben şu sınıfın veya bu zümrenin temsilcisiyim»** demesi ne anlama gelir? Kendisi için ve çevresi için yargısı bir sonuca ulaşmış, ve kendi sınır çizgilerini belirlemiş demektir. Ve her parti, eğilim bunu yapmalıdır. Aksi, belirsizlik olacaktır. Eğer bir parti **«proletaryayı temsil ediyorum»** diyorsa, ortaya şöyle bir tablo çıkar: kendisi proletarya sosyalizmini, kendi dışındakiler ise burjuva, küçük burjuva sosyalist eğilimleri temsil ediyor demektir. Ve bu parti için mesele aydınlıktır. Kendi dışındakilerle nasıl, nereye kadar ittifak edecektir. Bunu belirlemiştir. Oysa, ters durumda herşey belirsizdir, gerçekten **«kim kimi temsil eder»** bilinemez. Ve mesele, Devrimci Yol'un dediği gibi ancak kendisini bir sınıfın **«temsilcisi ilân»** edenler **«ittifak teorileri geliştirmektedir»**, geliştirebilirler. Aksi, partisiz eğilimlerin yaptığı gibi, başı sonu belirsiz bir **«anti - faşist mücadele birlikleri»** ne varılır. Eğer hiç kimse hangi sınıfın temsilcisi olduğunu iddia etmez, açıklamaz ise, ortalık herkesin birbirine verdiği proletarya sosyalisti mavi boncukları ile kaplanır ve her şey belirsizleşir.

Demek, partisiz eğilimler, kendilerine bir isim (hangi sınıf veya zümrenin temsilcisi oldukları anlamında) veremediklerinden bunu yine bütün sosyalist harekete yayıp, genelleştiriyorlar. Sınır çizgileri belli olmayan, ne birlikten, ne de ittifaktan harekete hayır gelmeyecektir. Onun için bir an önce kendinize ve dışınızdakilere bir isim vermelisiniz.

Partisiz eğilimler bu hataya niye düşerler? Onlar, başta sınıflar savaşındaki saflaşmaların karmakarışıklığını kavrayamazlar. İsterler ki, mesele askerî bir cephedeki dizilişler kadar açık ve kesin olsun. Bunu göremeyince, **«kim kimi temsil ediyor, belli değil»** diyerek isyan ederler. Oysa bu durum sınıflar savaşının en belirgin yanlarından birisidir. Orada cepheler birbirinin içinde ve karışıktır. Binbir demagoji bütün sınır çizgilerini allak bullak edebilir.

İkinci olarak onlar isterler ki, biri **«ben proletaryanın temsilcisiyim»** dese bu herkesçe kabul edilmelidir. Veya ancak böyle bir duruma geldiğinde kendini ilân etmelidir. Emeğin Birliği şöyle der :

«Programınız varsa, bu programınız doğrultusunda işçi sınıfını harekete geçirin. İşçi sınıfı bu program uğrunda mücadele etsin ki biz sizin kuyruğunuza takılalım. Ama eğer işçi sınıfı uğruna mücadele etmiyorsa, işçi sınıfı sizin bu programınıza rağmen sizi kuyruğuna takacaksa, bu programın işçi sınıfı programı olduğunu söyleyemezsiniz» (Emeğin Birliği, Sosyalist Forum Konuşması). Aynı şeyi Kurtuluş «harekete Marksizmi - Leninizmi egemen kılmak» çabası ile yapmaktadır. Harekete Marksizmi egemen kıldığında (bu nasıl, ne zaman olacaktır) belli değil) kendini Proletarya Partisi olarak ilân edecektir.

Devrimci Yol ise; teorik polemiklere içerler, «somut iş yapın öyle konuşun» der, kendisinin geçici niceliğine, kalabalığına fazla güvenir. Bu kalabalığı muhafaza edebileceğinden de emin olsa kendini ilân edivereceктir. Fakat üç eğilim içinde en açık, en çıplak biçimde bu özlemi Emeğin Birliği dile getirir. Ve der ki: **«Programınız uğrunda proletarya döğüşüyor mu? Döğüşmüyorsa yoksunuz demektir, konuşmayın.»** Oysa proletarya partisinin programı gökten inen, bir anda herkesin **«Amin»** diyeceği bir **ayet** değildir. O döğüştürülerek üstün getirilir. Ve bu kavganın şiddeti, süresi ile ilgili kimse falcılık yapamaz. O program ilân edilir edilmez bütün işçi sınıfı mıknatısa tutulmuş demir tozlar gibi uçuşup üstüne yapışmazlar. Tam aksine bilinçli öncüler o programı sınıf içine yayar, döğüştürürler. Ve teori o zaman maddî güç olur. Ve **«işçi sınıfı harekete geçer»**. Bu özlem tipik bir küçük burjuva tavrıdır. Zafer baştan garanti edilmedikçe veya ganimeti kucağında hissetmedikçe yola çıkmaz, açık konuşmaz.

Netice olarak, partisiz eğilimler kendi sübjektif durumlarından kalkarak; cephe sınıflar ittifakıdır, oysa Türkiye'de sınıfların temsilcileri belirsizdir. (Bunca eğilimin neyin temsilcisi olduğunu düşünmezler, onlar **«revizyonisttir»**, **«şabloncudur»** v.b. diyerek cepheleşmeye engel olarak ikinci gerekçelerini getirirler. Elbette bu gerekçe Proletarya Partisinin yokluğu tezinin bir sonucudur, sonuçlarından biridir.

Cephe yerine ise; **«faşizme karşı devrimci militan mücadelenin örgütlendirilmesi»** (Dev. Yol), veya **«faşizme karşı ... bir güçbirliği»** (Emeğin Birliği), ya da **«anti - faşist birlik»** (Kurtuluş) önerirler. Her üç öneri de geniş boyutlardan uzak, dar pratik eylem önerileridir.

«CEPHE ÇAĞRILARI, İŞÇİ SINIFINI CHP KUYRUĞUNA TAKAR»

Partisiz eğilimler, üçüncü olarak cephe çağrılarının CHP'nin peşine takılmak olduğunu ileri sürüp cepheleşmeye karşı çıkarlar.

Bu da Proletarya Partisinin yokluğu tezinin sonuçlarından biridir. Şöyle denir:

«Anti - faşist cephe çağrıları ile, işçi sınıfı, burjuvazisinin kuyruğuna takılmıştır» (Emeğin Birliği).

«Geçmişte de buna benzer cephe çağrıları çok görülmüştür. Bir DEV - GÜÇ, Millî Cephe hikâyeleri henüz unutulmuş sayılmaz. (...) O günkü "Cephe" her toplumsal muhalefeti ve yeni gelişen devrimci hareketi asker - sivil - aydın zümresinin (cuntanın) peşine takma numarasıydı. Bugünkü UDC özellikle işçi sınıfını ve toplumsal muhalefeti CHP'nin potasında eritme oyunudur.» (Kurtuluş)

Devrimci Yol da **«eldeki yapıyı korumayı amaçlayan ... CHP»** yi ve **«demokratik devrimin taleplerini reformcu burjuvazinin talepleri düzeyine indirgeyen TKP, DİSK, TİP'i eleştirerek, faşizme karşı mücadelenin bir devrim durumu olduğunu bilerek»** davrananları çağırır.

Elbette devrimciler, CHP'nin peşine takmak için, bu cephe örgütleme zahmetine girmemelidirler. Tersine CHP'yi peşlerine takmak, cephenin mücadelesinin sonuçlarından biri olmalıdır. Partisiz eğilimler CHP'nin peşine takılacak bir cepheyi reddederken tutarlı bir cephenin nasıl örgütlenebileceğini söylememektedirler. Onun yerine kimlerle ve nasıl olacağı belli olmayan **«anti - faşist mücadelenin örgütlenmesi»** genel geçer lafını geveleyip duruyorlar. Onlar, kendi siyasetlerini her yanı ile belirlemediğinden ciddî politik ittifaklara giremiyor, sekterleşiyorlar. Bunun yerine **«eylem birliği»**, **«pratikte dayanışma»** gibi başsız develeri piyasaya sürüyorlar.

Sosyalist blok önerisi bu **«başsız develik»**lere ve yönsüzlüklere tek çözümdür. Böyle bir blok asgarî taleplerle gerici cepheye yönelirken, kendi içinde ve dışında da eğilimlerin her türlü tezlerini dövüştürme alanı olacaktır. Faşizme karşı dövüşülürken karşılıklı eleştiri silahı ile herkes hizaya gelecektir. Ve bütün iddialar hayatın mihenk taşında denenecektir.

Sonuç olarak partisiz eğilimler herkesten çok çalışmalıdır. Onların önünde hem parti hem de cephe sorunu vardır. Olaylar beklemeyeceğine göre, akacak olaylara yetişmek amaçlanmalıdır. Ama ne yazık ki, her üç eğilimin de yayın organlarında parti sorunu ile ilgili somut bir adım, teklif yoktur. Hatta en son çıkan haftalık Kurtuluş gazetesi daha önce kampanyalarında gazetenin hedefini **«kitle propagandası ve ajitasyonu»** olarak koymaktadır. Demek marksizmin egemen olmasına daha epey olsa gerek. Çünkü hiç ÖRGÜTLENMEden bahsedilmiyor.

(Devam edecek)

---

(1) Elbette bu tanıma, her sınıf ve zümrenin bakış açısından gerçekleşir. Bu nedenle birbirinden farklı programlar ortaya çıkmaktadır. Her program bir sınıf veya zümrenin talebinin bütünlüğüdür.

FİNANS-KAPİTAL ve TÜRKİYE

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

—— Çıkıyor ——

KIVILCIM YAYINLARI / 8

Mücadele Tarihinden Belgeler

Vatan Partisi'nin 15 Ekim 1957 günü Eyüp meydanında düzenlediği açık hava toplantısında Dr. Hikmet Kıvılcımlı' nın yaptığı konuşma

EYÜP KONUŞMASI

(Geçen Sayıdan Devam)

Halbuki, Celâl Bayar'ın.. işte söylediği para, kâğıt paradır: zâti kıymeti bulunmıyan, ancak Merkez Bankası'ndaki kasalara karşılığı altın olarak konulmuş bulunan kâğıt paradır... Şayet, Mrekez Bankası'ndaki altınlar başka bir yere harcanırsa bizim elimizdeki kâğıt para, mütemadiyen kıymetten düşer. Ve başımıza gelen de bu olmuştur.

Hepinizin az çok bilirsiniz. Vatandaşı cahil yerine koymak doğru değildir. Fakat, idarecilerimizin daima o yolu tutturuyorlar:

«—Nasıl olsa vatandaş bilmez, anlamaz. Söyliyelim.» derler. Fakat, burada anlaşılmıyacak bir şey yok. Reşat altını 1914 yılında bir altın bir banknot, bir kâğıt lira idi. Bugün, bir Reşat altını 126-136 liradır. İşte, kâğıt para ile altın paranın farkını göz önüne getirin: o zaman vatandaşlarımızın kazancı artmış mı, yoksa düşmüş mü, oradan anlarız.

Demokrat Parti iktidara geldiği sene altın: bir Reşat altını 34 lira idi. Şimdi 134 lira oldu. Demek elimizdeki kâğıt paranın karşılığı, kıymeti 4 misli düştü. O halde biz: bir işçi vatandaş, herhangi bir köylü vatandaş senede millî gelirden üzerimize düşen parayı hesaplayalım: bu 400 lira idi ise, bugün onun (kere 4 onaltı liradan) 1600 lira etmesi lâzımdır. Halbiki Celâl Bayar hazretleri, —kendileri rakam veriyorlar,— diyorlar ki «800 küsur oldu». Demek, o zamana nazaran, vatandaşın millî gelirden aldığı 2 misli artmıştır, ama elindeki para 4 misli düşmüştür. O halde, Demokrat Parti iktidara gelirken elimize geçen kazancımız, bugün yarı yarıya düşmüştür. Ve işte bizim sıkıntımız da bundan ileri gelmektedir, vatandaşlarım.

Bu para oyunu, memleketin en büyük politika oyunudur. Eğer, vatandaşımız bu oyunları hesaba katarak siyasete el koymazsa, yâni, bu oyundan zarar gören vatandaşlarımız, artık bu oyuna son vermek için, siyasette söz ve tesir sahibi olmazsa, bu gidişin sonu gelmez, vatandaşlarım. Onun için, işçi kardeşlerimizden, köylü kardeşlerimizden gelen teşebbüsle, bugün bir Vatan Partisi kurmuş bulunuyoruz. Çalışan vatandaşlarımızdan hiç biri, elindeki paranın her sene yarı yarıya düşmesine taraftar değildir. Çünkü, evindeki çocuğunun rızkı da yarı yarıya düşecektir.

Bu gökten inme bir âfet değildir. Pahalılık, paranın düşmesi: yine bizim meselemizdir. Ama, sizin, bizim değil. Çalışan, alınteri ile ekmeğini çıkaran fakir fukaranın eseri değildir. Maalesef, memleket idaresini elinde tutan ve bezirgânca pahalılık ve vurgunculuk oyları ile uğraşan bir zümre vardır. Bunlara bezirgân derler. Onların işine gelir pahalılık. Çünkü, paranın kıymeti düştü mü, geçen sene bir kilo fasulye aldığımız bir lira, bu sene yarım kilo fasulye alınca: işçinin ücreti de yarı yarıya düşmüş demektir. Halbuki, işçiyi kullanan işveren, bu sene aynı ücreti verdi mi, geçen yıla nazaran yarım ücret veriyor, demektir.

Köylü buğdayını, peynirini, yağını, mahsulünü satıyor: para yarı yarıya düştü mü, geçen sene iki liraya sattığı malı, bu yıl bir liraya satmış demektir. İşte yandı yarı kıymeti! Amma, köylünün malını ondan alıp ta ticaret yolu ile kazanca giden bezirgân: malın fiyatını istediği zammı yapmak suretile, onu istediği kadar pahalıya satabilir. Ve işte bugün gördüğümüz manzara da budur.

Yâni, gerek paramızın kıymetinin düşmesi, gerek hayat pahasının ateş pahası olması tesadüf değildir. Yâni, talihsizliğimiz değildir, günahımız da değildir. İlâhî bir... demeyelim, azap da değildir. Bizim tanrıya karşı günahımız nedir ki, tanrı bize öyle bir azabı ihâhî göndersin? Bu doğrudan doğruya siyasetin eseridir. Bu siyaseti durdurmak için, vatandaşların: kendilerinde vardır dediğimiz haklarını, (yani siyasî meselelerle uğraşmak, oyunu bildiğine değil, nâmuslu bildiğine vermek suretile) siyasî kutretini kullanmaları lâzımdır.

İşte bugün (ve daha 28 gün önümüzde), 25 milyon nüfuslu Türk milletinin düşünmesi, taşınması icabeden mesele budur. İşte bu ağır, bu müthiş mesele içindir ki, iyi niyetli vatandaşlarımızı belki işinden gücünden ederek burada toplamak lüzumunu duyuyoruz. Burada, ayak üstünde sizi yormağa teşebbüs etmemizin sebebi: artık, vatandaşlarım bu hak sizindir, deniyor. Eskiden padişah emrederdi; halk onun fermanına boynumuz kıldan ince derdi. Bugün diyorar ki: «Sen, bana oyunu verdin. Kendi oyunla, senin emrinle iktidara geçtim. Eh, ne yapalım, pahalılık oldu ise, kabahati yine sensin. Getirmeseydim bizi iktidara» Adeta bu duruma getiriyorlar milleti. Pahalılığı yapan sizmişsiniz vatandaşlar! Sizin aklınızdan geçmiyor mu böyle bir şey Hiç bir vatandaş elindeki parasının yarı yarıya düşmesini ister mi? Hiç bir vatandaş: 100 kuruşa aldığı mal, illâ 200 kuruş olsun diye çabalar mı? Amma, neticede öyle bir makanizma kurulmuş ki, öyle bir siyasi, iktisadî Ali-Cengiz oyunu dönüyor ki.. en sonunda gene biz kabahatli çıkıyoruz, vatandaş kabahatli çıkıyor. «Oy verdin, ben de yaptım.» diyor.

Onun için, Allah rızası için vatandaşlarım: seçim çocuk oyuncağı değil.. Buradaki toplantımız bir seyir ve eğlence de değil.. Hepimizin alınyazısı meselesi, hepimizin evimizdeki çoluk çocuğumuzun rızkı meselesidir... Seçime gireceğiz. **Vatandaş seçimde,** kimi seçecek? Bütün, Vatan Partisi haricindeki partilerin, gerek iktidar, gerek muhalefet.. hepsinin aday listelerini gördünüz mü? Kimler var orada dikkat ettiniz mi? Ben söyliyeyim: Bir hayli eski bakan, eski meb'us.. Yâni, bu memleketin, hiç olmazsa 30 seneden beri bu memleketin altınını, 10 liradan (bir altını on liradan) 136 liraya kadar düşürtmüş yahut çıkartmış; yâni elimizdeki parayı on misli değil, yüz misli düşürmüş insanlar... Bu adamları, şerefli politikacılar diye hâlâ sizin önünüze sürüyorlar ve oyunuzu yine bunlara verin diyorlar. Yahu, yetmez mi bu adamlardan bu milletin çektiği?

Yine o aday listelerine dikkat buyrun: falan vekâletin, filân müdürü umumîsi, yahut falan yaldızlı general, yahut amiral bey efendi hazretleri! İyi kardeşim. Gerçi, belki bu iyi insan, umumî bir ihtimal ile şahsen namuslu bir insan, öteki generaller vs. olabilir.. İhtimal ki kendi mesleklerinde iyi bir iş yapmışlardır. Amma, (hoş, demin arkadaşımızın dediği gibi, iş âsiyâb'ı devleti döndürmektir ya, onu bir harda döndürür demiş şâir ya, neyse), o devlet değirmenini bu yaldızlı ve rütbeli zatlar idare etmişler.. ama nasıl idare etmişler?

Bunların içinde bu memleketi 33 sene istibdat altında tutmuş Abdülhamit devrinden kalma büyük memurin de var. Onları bırakalım. Bunların içinde, öteki partilerin aday diye önümüze sürdükleri kimseler içinde, bu muhterem zevat içinde: Abdülhamit saltanatı kadar bu memlekette hüküm sürmüş tek parti istibdadının kapıkulları da çoktur. Hepsi o devrin mahsulüdür. Yahu, bu adamlar, şahsen ne kadar iyi olursalar olsunlar, daima yukarıdan bir şefin emrine itaat etmeyi çok defa kanuna itaat etmekten üstün saymış insanlardır.

Tek parti değil mi? Demokrasi yokmuş o zaman.. Şimdi bunu diyorlar.. O zaman da «Demokratız» diyorduk, ama, şimdi anlaşıldı ki, (7 - 8 seneden beri) o devrin ismi bal gibi istibdatmış. Yâni, işte, halkın hissi sorularak, halkın reyi alınarak işler yapılmamış. Ya nasıl yapılmış? İşte böyle: falan vekâletten bir memur koysun adaylığını, alkışlıyalım şakşak! Maaşallah büyük adamdır.. ve ver oyunu: girsin Meclise.

Meclise giren kaç kişi? Dörtyüz. 201 kişi: Böyle olacak, dedi mi, kanun çıktı. Ondan sonra, hadi bakalım bu kanuna karşı gel de hakkını ara.. Velhasıl âsi vaziyete girer adam, vatandaş!

Yâni iş zannettiğinizden çok daha ciddi. Ve bu ciddi meseleler, maalesef bugüne kadar gelmiş geçmiş idareler gibi, bugünkü muhalefet ve iktidar partilerinin hepsinde hâlâ böyle: eski Devlet kapıkullarını önümüze bir matahmışlar gibi seriyorlar; o yaldızlı, şöhretli insanları milletin emrinde çalışacak Milletvekilleri yapın, diyorlar.

Bu haksızlıktır, vatandaşlar! Milletvekili nedir; vatandaşlarım? Milletvekili: Milletin seçtiği mümessilidir. Yâni benim, senin vekilin demek. Benim, senin vekilimiz ne demektir vatandaşlar? 100 liralık bir alacak dâvâmız olsa, bir vekil seçmek için 80 kapıya başvururuz. Acep: şu avukat namuslu mu, öteki dâvâ vekili daha mı iyi işten anlar, diye uğraşırız. 25 milyon nüfusumuzun 4 sene başına istediği kanunları yağdıracak olan 400 kişiyi seçmek için daha az mı düşüneceğiz? Kimdir bu adamlar diye sormıyacak mıyız? Bunları karşımızda çekip sîgaya, onlardan hesap istemiyecek miyiz? Onları tanımıyacak mıyız?

İstanbul: bir buçuk milyon nüfus! Bu bir buçuk milyonluk nüfusa 39 milletvekilini toptan seçeceksiniz, diyorlar. Ne ayıp? Ayın 27'sinde hep sandık başına gideceksiniz: seç bakalım 39 kişiyi! Bu 39 kişi içinde kaç tanesini tanıyorsunuz, vatandaşlar? Tanımak için elimizde ne var ki? Karşımıza gelmiş, bir şey mi anlatmıştır? Evinize uğrayıp, tencerenizde ne kaynıyor diye mi bakmışlar? Pazardaki fiyatların yükselişi önünde size bir yol mu göstermiştir? Hayır. Sadece falan vekâletin, filân memuru!.. Falan general!.. Filân amiral!..

Yahu, bunlar memur.. Bunlar yukarıdan, âmirden emir almağa alışmış insanlar. Bunlar aşağıdan, halktan, milletten emir almayı bilmiyorlar. Öyle öğrenmemişler, kabahatleri yok. Bunlar, 30 senedir, hâlâ bugün dahi: Siyasetten yasak edilmişlerdir.

Ne demek istediğimi izah edeyim. Memur siyaset ile uğraşmaz, diye bir kanun var vatandaşlarım. Peki, bu muhterem zevat 30 sene kendini çekmiş ve münevver olmasına rağmen: «Yasak koymuşlar, siyasetle uğraşmıyacağım!» demiş. 30 sene sonra tekaüt oluyor.. Çıkıyor bir parti karşısına: «Gel beyefendi, sen siyasetin üstâdı ol.. ve milletin hakkını sen arıyacaksın!» diyor. Yâhu, bu olur iş midir? Bu, bir anda, 30 sene siyasete tövbe etmiş, yâni memleketin, milletin hakkını aramayı aklından geçirmemiş bu vatandaş, ne kadar muhterem, büyük bir memur olursa olsun, bir saniyede: hangi mûcizeli değnekle, hangi mûcize ile diyelim, birdenbire vatandaşın her haline yüreği sızlayan ,vatandaşın her derdi ile dertlenen vekiliniz olacakmış? Buna karşı elimizde ne garantimiz var?

(Devamı Gelecek Sayıda)

Devrimi Önleyemezsiniz

(Baştarafı 1. Sayfada)

dan (AP içinde kalanlardan) bir adım daha ileri attık. Ve yeni yeni 27 mayıslar olmasın diye, seçmen çemberini bile kırdık. Onların atamadığı adımın ezikliğini de kendilerinin takdirlerine bıraktık.» (a. y.)

Demek amaç, «yeni 27 mayıs'ların olmasını önlemek. İrfan Özaydınlı paşamızın yeni hükümete alınması da bu taktiğin icabı olsa gerek.

Aslında yeni hükümet de küçük çapta bir AP-CHP koalisyonudur. Finans-kapital, Feyzioğulları'yla, Sükan'larıyla, 10 bakanıyla bu koalisyonun içindedir. CHP'ye finans-kapital tarafından yardım edilmektedir, fakat ipler finans-kapitalin elinde durmakta, İplerin ucundaki kuklalar; 11 ler ve daha niceleri. 11 ler görevlerini hiç saklamadan şöyle anlatıyorlar: **«hayır, hayır, Efendim Biz CHP hükümeti kurmuyoruz ki, hükümeti CHP'ye teslim etmek için ayrılmadık ki,... aksine mümkün mertebe bizim fikirlerimizin de geçerli olması mevzubahisdi. Bazı yerde fren, bazı yerde teşvik vazifesini görmek mecburiyetindeydik»** (Oğuz Atalay). AP'den kopuşun amacı, tek başına CHP'ye hükümet kurdurmak değil. Bu açık. Yeni hükümeti, finans-kapital «bazı yerde teşvik» etmek, «bazı yerde fren» lemek için en az 10 bakan yerleştiriyor. Feyzioğlu ve Sükan'da çabası. İşlerinin istediği gibi gitmediğini görünce hükümeti bozmak elinde.

Finans-kapital şimdilik Ecevit'ten memnun görünüyor. Hükümete kendi istediklerini kabul ettirmeye ve uygulamaya çalışıyor. Ne olursa olsun, fakat kaybeden finans-kapital olmasın. Ecvit'i sağcılıkla suçlayan ve ona büyük çapta «güvendiğini» söyliyen 11 lerin lideri Oğuz Atalay finans-kapital baklasını ağzından düşürüyor: **«ama elbette gerektiği takdirde meselâ bir Güvenlik Mahkemesi demiyeyim de özel bir ihtisas mahkemesi kurulabilir. Cezaların iki kata çıkarılması, daha en sonunda önlenmediği takdirde, Örfi İdare gibi durumlar düşünülebilir. Bu vatan bize bir emanet»** (Oğuz Atalay). Demek finans-kapitalin gizli hükümet programında **«özel ihtisas mahkemeleri», «cezaların iki kata çıkarılması»** ve **«sıkıyönetimler»** bulunmaktadır. Bu tedbirler tabii ki işçiye, öğrenciye, öğretmene, köylüye karşı alınacaktır. Başka türlü olması imkansız.

Bu hükümetin kurulmasına neden olan finans-kapitalin 11 adamının niyetleri ve düşünceleri bunlar. Denenmiş finans-kapital ajanları Feyzioğlu ve Sükan'ların finans-kapital güdümünden ayrılmayacağı muhakkak. Bu hükümetin var oluş amacını, neler yapmak istediğini anlamak için hükümette yer alan tarafların (CHP-DP-CGP- Bağımsızların) yayınladıkları ortak Bildiriye bir göz atmakta yarar var. Ortak Bildiri hükümet programının ilkel biçimi, bir taslağı sayılabilir. Ortak Bildiriye toptan bir göz attığımızda, **«devletin korunmasından»** başka hiç bir şey görmek mümkün değildir. Turhan Fevzioğlu'nun bugüne kadar yaptığı konuşmaların yeni bir tekrarıdır. **«Çağdaşlaşma», «laikleşme», «millî eğitim», «komşularla iyi ilişkiler», «barış ve huzur», «atatürkçülük»,** gibi bayatlamış edebiyatlar okurken mide bulandırmaktan başka bir iş yapmıyor. Elle tutulur somut hiç bir şey yok. Memleketin bunca acil çözülmesi gereken meseleleri var deniyor, bunların bir kaçına olsun somut önerileri yok. Ortak bildirin baş meselesi **«devleti korumak ve güçlendirmek».** Bildirinin giriş paragrafı hükümetin var oluş nedeni ve amacını açıklıyor: **«...Türkiye Cumhuriyeti'ni... koruyacak ve güçlendirecek bir hükümet kurulması zorunlu hale gelmiştir. Atatürk'ün emaneti olan Türkiye Cumhuriyetine, hür ve demokratik rejime veya Cumhuriyetin temel niteliklerini yıkıp yok etmeyi amaçlayan, totaliter bir baskı ve terör rejimi kurmaya yönelen ve yurttaşların hürriyet ve huzur içinde korkusuz yaşama haklarını can güvenliğini, kanun hakimiyetini ortadan kaldırmaya kalkışan, her çeşit Anayasa dışı faaliyete karşı, demokrasiyi ve Cumhuriyeti korumak ve savunmak amacıyla elele vererek bir hükümeti kurmayı kararlaştırmış bulunuyoruz.»**

Bu soyut sözlerden hiç bir şey anlamak mümkün değil. Daha doğrusu Bildiriyi yayınlayanlar işlerine gelmediği için somut konuşmaktan kaçınıyorlar. **«Türkiye Cumhuriyetini, hür ve demokratik rejimi... yıkıp yok etmeyi amaçlayan, totaliter bir baskı ve terör rejimi kurmaya yönelen»** ler kimlerdir? Gerçekler göz ardı edilemez. Suçlular saklanamaz. Suret-i haktan görünerek işin içinden sıyrılınamaz. Bu güne kadar «devleti parselleyenler», «devleti işgal edenler», finans-kapital ve tefeci bezirgan sınıflarıdır. Devlet, özellikle 27 mayıs'dan bu yana finans-kapital iktidarları tarafından daha da faşistleştirilmiştir. Yeni yeni kadrolar açılarak on binlerce ajan alınarak, kilit noktalara «güvenilir» ajanlar yerleştirerek, devleti işgal ve faşistleştirme yürütülmüştür. Bu operasyonları yürüten MC çetesinin içinde Turhan Fevzioğlu'da bulunmuştur. Şimdi kalkıp bütün bu gerçekleri atlıyarak «devlet tehlikededir» yaygarası yapmak, suçu ve suçluları saklamak demektir. **İşçi sınıfı sosyalistlerinin ve bugünkü devrimimizin, Demokratik Devrimimizin görevi: Devleti, ucuz devlet yapmaktır. Demokratik** Devrimimiz: **devletin, kırtasiyeci, bürokratik ve militarist yapısını gidermekle görevlidir. Ancak, bu görevler yerine getirildiği takdirde yurdumuzda «gerçek demokrasi» «tam demokrasi» gerçekleştirilebilir. Bunlar yerine getirilmeden atılacak her türlü demokrasi nutku demagojiden başka, aldatmacadan başka bir şey olmıyacaktır.**

Ortak Bildiride **«Hürriyet», «Huzur»,** «korkusuz yaşama», «can güvenliği», «kanun hakimiyeti»nden dem vuruluyor. Bugüne kadar 500'e yakın genci, işçiyi, öğretmeni kimler öldürdü? Binlercesini kimler sakat bıraktı? Taksim'de 1 mayıs katliam'ında 40 yurttaşımızı öldüren ve binlercesini yaralayanlar kimlerdi? Başta, finans-kapitalin MC çetesi, gizli cinayet örgütleri, açık faşist milis teşkilatları idi. Şimdi kalkıp kimin evi kimden soruluyor? Ortak Bildiriyi yazanlarda bir damla namus kırıntısı kalsaydı somut olarak faşist cinayet sürülerini, katillerini gösterirlerdi. Ama bunu yapamadılar. Yapamazlardı da. Çünkü kan dökücü finans-kapital beylerinin ajanları Ortak Bildiriyi yazanların içindedir.

Bu Ortak Bildiriyi kaleme alanların kuracağı bir hükümet, bu dudurumda gerçek katilleri ve canileri görmezlikten geleceği için, hiç bir zaman lafını ettikleri **«can güvenliğini» «barış ve huzuru», «kanun hakimiyetini»** sağlayamıyacaktır. Bu konuda hiç bir vatandaşımızın şüphesi olmasın.

Ortak Bildiride bir tek halk, işçi veya köylü sözcüğü dahi geçmemektedir. Besbelli ki her şeyi devlet olarak görmektedirler. **Halkı görmeyen, halkı hiç sayan, buna karşılık devleti her şey sayan bir zihniyet başa geçtiği takdirde, bütün demokrasi edebiyatları, gerçekte faşizmi maskelemeye yarayacaktır. Çünkü gerçek hürriyet, gerçek demokrasi, halkı devletten üstün tutmakla gerçekleşir. Bu bakımdan Bildiriyi yayınlayanlardan kurulacak bir koalisyonun, halka hürriyet ve demokrasi yerine, zulüm getireceği muhakkaktır.**

Özet olarak şunu bir kere daha tekrarlıyalım: **bu iktidarın hazırlanması, finans-kapital eliyle olmuştur. CHP-DP-CGP-Bağımsızlar koalisyonu bir finans-kapital manevrasıdır. Bu manevranın amacı yeni bir 27 mayıs'ı, Devrimi önlemektir. Halkta ve orduda biriken devrimci enerjiyi nötralize etmektir. Ama finans-kapitalin bütün bu taktikleri işçi sınıfımızın ve halkımızın gözüne kül atamayacaktır. Bu türden ekleme, melez, derme çatma koalisyonlar halkın devrimci mücadelesini önlemiyecektir. Halkı uzun süre oyalamayacaktır. Halkın devrimci mücadelesi, halkın iktidara el koyması ile, Halkın Devrimci Demokratik iktidarının kurulması ile sonuçlanacaktır.** Bundan gayrısı yalandır. **Her türlü sahte, aldatıcı hükümet biçimlerini teşhir etmek işçi sınıfı sosyalistlerinin görevidir. Halkın devrimci mücadelesi ve yeni 27 mayıs'lar önlenemeyecektir. Yarının Devrimci Demokratik Halk iktidarının görevi, Vatan Partisi'nin programını uygulamaktır. Ancak bu programın uygulanması halkın derdine çare olacaktır.** Programın özetini bütün devrimcilerin dikkatine sunuyoruz:

GAYE ve KONU: Oligarşik nüfus yerine, mutlak surette kanun yolu ile:

a) Devleti halktan üstün değil, **halkı devletten üstün** tutan **gerçek** hürriyeti **fiilen** kurmak ve antidemokratik kanunları ayıklamak.

b) Müzmin **işsizlik** ve azgın **hayat pahası** kanser haline gelmiştir. Bunları köklerinden kazımak için, ikinci bir **Kuvayımilliye** seferberliği gerekir. Bu iktisadi seferberliğimizi, **atom** dahil en son sistem **ağır sanayi** temeline dayandırmak.

c) Millî üretim mücadelemizin, para **maddesini,** —ne sadakayla ne zorla— ancak UCUZ DEVLET ve ŞUURLU TİCARET yolu ile sağlamak.

d) Bu mübarek iktisadi kuvayımilliye seferberliğimizin güdücünü **ruhunu** —başta işçi sınıfımız gelmek üzere— cahil, alim, köylü, şehirli... bütün değer yaratan iyi niyetli vatandaşların, tamamiyle **aşağıdan gelme** ve tamamiyle serbest (GİRİŞİM-ÖRGÜTLENME-KONTROL) larında bulmak; ve bu emelle, bütün organlarda **bilfiil üretmenleri** çoğunlukta görmek, yarımız olan **kadını** ön safta bulmak, **gençliğe** sonsuz inanmak.

Asgari Ücretler

(Baştarafı 4. Sayfada)

misyon tarafından tesbit edilmelidir. Ancak bu şekilde işçi sınıfının insanca yaşama seviyesine ulaşabileceği «asgarî ücret»ler tesbit edilebilir. Ve asgarî ücretten vergi kesilmemelidir. Hükümetin fiyat politikası da buna uygun olarak tesbit edilmelidir. İşçi sınıfının asgarî programı bunu şöyle formüle eder :

«...Memleketin her bölgesi için özel GEÇİM ENDEKSİ çizilecek, her vatandaşın EN AZ GELİRİ o geçim endekslerine göre uygulanacak.

...Kira, ısıtma, aydınlatma, su radyo masraflarını içine alan BARINMA giderleri vatandaş gelirinin en çok onda birini; yiyecek, içecek masrafları en çok 5'te birini devlet masrafları ve vergiler en çok 10'da birini geçmiyecek.» **(V. P. Programı, s. 29.)**

Evet sayın parababaları, sürüm sürünmek değil insanca yaşamak için sizden söke söke alacağız haklarımızı ve sizi ait olduğunuz yere TARİHİN ÇÖP SEPETİNE ATACAĞIZ!

CEPHE HAKKINDA ANKET

(Baştarafı 1. Sayfada)

lisyonunu hükümetten düşürmek, yerine hala halk kitlelerinin gözünde demokratik maskesini yitirmemiş gözüken (ki hızla silinmektedir) CHP güdümünde bir hükümet oluşturmaya çalışmaktadır. Ve bu durum büyük bir olasılıkla önümüzdeki günlerde gerçekleşecektir.

Bugünkü durumda CHP'nin çok daha uzun vadeli hesaplar peşinde olduğu (tabii ki tekelci sermaye lehine görülmektedir. II. MC'nin hükümet süreci içersinde CHP halkın talepleri doğrultusunda vadettiği muhalefeti yerine getirmemiş, aksine adeta II. MC hükümetinin politikasına yeşil ışık yakan bir yol izlemiştir. IMF kararları, zamlar, hayat pahallılığı, halkın can güvenliğine karşı CHP bir sosyal demokrat siyasetin dahi gereklerini yerine getirmemiş, aksine faşizmin Türkiye'de sivil milis güçlerini meydana getiren MHP'nin dahi sadakatini (yer yer) kazanmış, onunla işbirliğine girmiştir. Ve yine bu süreçte MC koalisyonu içersinde MHP hükümette bulunmanın verdiği avantajdan da yararlanarak, anti-komünizm propagandası etrafında diğer MC partilerini (AP ve MSP'nin) potansiyelini kendi yönüne kanalize etmeyi belli ölçülerde kazanmış, AP içersinde çatlaklara yol açmıştır. MSP iyice erimiş, Demirel 1960'ların Menderes'i durumuna düşmüştür.

İşte bu durum, 1977 seçimlerinde (en fazla milletvekili sayısına sahip olmasına rağmen) CHP'nin neden hükümet olmadığını veya olmak istemediğini gösteren bir tablodur. Tekelci sermaye ve CHP için anlamı MC koalisyonunu iyice yıpratmaktır. II. MC süreci bu tablonun sonucudur.

Gündemde artık tekelci sermayenin nispî demokratik şartlarda (her gün bir parça daha ortadan kalkmasına rağmen) tek umudu CHP'dir. Tabii ki çarpık kapitalizm gereği, bu umutla da mevcut sürekli millî krizi atlatamayacak ve yeni çözüm yolları deneyecektir. Gidişat; faşizmin her gün biraz daha saldırganlaşması ve örgütlenmesidir.

Kurulacak CHP hükümeti veya bir koalisyon sömürüyü disiplinize edebilmek için «anarşi» yi kurutmak tedbirlerine başvurmak zorundadır. Bunun anlamı da halk direnişinin ezilmesi, devrimciler üzerindeki baskı ve terördür.

Bugün, resmî ve sivil güçlerin halka saldırdığı tüm Türkiye halkının ve dünya kamuoyunun gözleri önünde bir gerçek iken, CHP halka barış önermekte, kardeşlik nutukları atmakta, halka gül kendi eline silah almaktadır.

CHP'nin önünde iki alternatif vardır; ya kendi içinde bir yenileme yapıp faşistlere karşı daha radikal tedbirler alacak, veya resmen MHP'lilerle işbirliği yapacaktır. CHP, süratle parti içindeki demokratik tüm anti-faşist unsurları tasfiye etmiştir. (son mahalli seçimlerdeki vetolar en somut örnekleridir.) Bu durum, CHP'nin gelecekte devrimci hareketin önündeki en büyük engel ve sağ ile birleşme demektir. Ve böylece birinci alternatifin geçersizliği ortadadır. Ve CHP'nin gelişen yönünün sağ olduğudur.

Bugün Türkiye halkları faşizme karşı savunma göreviyle karşı karşıyadır. Ve bu durum bugün bir bütün olarak kendiliğindencilik arzetmektedir. Bunun sonucunda işyerleri, öğrenim kurumları, mahalleler, köyler bir nevi faşist işgal altına girmiştir. Halk, faşist işgallere karşı aktif mücadelesini sürdürürken, kendisine «devrimci» diyen guruplar, hatta işçi sınıfı partisi olduğunu iddia eden bir dizi «parti»ler dergi sütunlarında, belli merkezlerde yıllarca süren birlik çağrısı yapmaktadırlar. Devrimci birlikler masa başında oturtularak halledilecek işler değildir. Faşizme karşı halk güçlerinin birliğini sağlamak, bugün hayatın zorunlu olarak devrimcilerin önüne çıkardığı bir görevdir. Bu görevin gerçek anlamda gerçekleşmesi, yani yıllardır tekrarlanan «birlik olalım» sloganından öteye gidebilmesi için, hayatın canlı pratiğinde mücadele etmek gerekir. Bu mücadelenin zafere ulaşabilmesi için, doğru bir siyasetin anti-faşist programın ve ilkelerin olması gerekir. Ve de halk kitlelerinin ve solun birliği için mücadelesiyle, önerdiği doğru politikayla onların saygınlığını kazanmış, belli anlamlarda kendilerini ispat etmiş Marksis-Leninist bir siyasi hareket olmalıdır.

Bizim bugün önümüzde duran temel görev, bu siyasetin örgütlülüğünü yaratmaktır.

Faşizme karşı birlik sorunu, bu örgütlülük yaratılmadan yani, işçi sınıfının savaşçı partisi oluşturulmadan gerçek anlamda sağlanamaz. Ve bugünkü halk güçlerinin faşizme karşı birlik sorununu bu persktiften ele almazsak, uzun vadeli bir birliğe ulaşmış olmayız. Yani halkın faşizme karşı birlik sorunu, demokratik halk iktidarı için savaşan güçlerin sorunudur.

Bugünkü faşizme karşı savaşan tüm güçler, işyerlerinde, öğrenim kurumlarında, mahallelerde, köylerde faşizme karşı ortak hedef etrafında birleşmenin yollarını aramalı ve örgütlülüğünü yaratmalıdır. İşte bugün bu görev devrimcilerin omuzlarındadır. Bu görevin yerine getirilmesi yani halkın ve solun birliği, doğru bir siyasetin önderliğiyle mümkündür. Yoksa sendikaların başına çöreklenip «Biz UDC kurduk siz de katılın» veya forumlar düzenleyip her telden çalmakla, ya da «haydi Türkiye solu, gelin halk kitlelerini faşizme karşı birliğini sağlamak için birlik olalım, SOSYALİST BLOK oluşalım» demekle olmaz. Doğru bir faşizm anlayışı, doğru bir çalışma tarzı ve doğru bir örgüt anlayışı gereklidir.

İşte bu perspektif ışığında bugün, Türkiye devrimcilerinin önünde duran işçi sınıfı partisini yaratma ve halk güçlerinin faşizme karşı birliğini sağlayacak halk cephesini örgütleme görevi temel görevdir.

Bizler, önümüzde duran tüm görevleri işçi sınıfı partisini yaratma görevine bağlı kılarak, halk güçlerinin faşizme karşı birliğini sağlamak için hayatın her alanında mücadele içinde bizzat kitlelere önderlik ederek halkın birliğini sağlamayı kendimize görev biliyoruz. Ve hayatın çok yönlü karmaşık mücadelesi içinde hiç bir mücadele metodunu ilke olarak redetmeden, faşizme karşı kitleleri somut eylem içine sokacak karmaşık örgütlenme biçimleri yaratmalıyız.

Yankının Son Yankısı

(Baştarafı 1. Sayfada)

riyorsunuz?» sorusuna Kışlalı, şöyle cevap veriyor: «Şiddet umutsuzluktan doğar. Oysa şimdi MHP, barışçı yöntemlerle de etkin olabileceği bir düzeye ulaşmıştır. Yitirecek şeyi olmayanlar korkmazlar. Oysa demokratik rejim sona ererse, MHP'nin de artık yitirebileceği çok şey vardır.» **Baştan şunu belirtmek gerekir. Yankı'nın en yankılı sosyolog yazarı Bay Kışlalı: MHP'nin umutsuz olduğu için şimdiye kadar şiddetten yana olduğunu söylüyorsun. Halbuki MHP ta başından beri finans-kapitale dayanmaktadır ve bu yüzden umutludur. Sen de böylece MHP'nin finans-kapitale dayandığını örtbas ediyorsun. Yani yaptığın demagojideki gibi MHP umutsuz olduğu için değil, faşist yapıda olduğundan saldırgandır. İkinci olarak şunu belirtmek gerekir Bay Kışlalı: «Demokratik rejim» —kastettiği burjuva demokrasisidir— «sona erer se» —yani faşizm gelirse— MHP hiçbir şey yitirmez. Çünkü faşist MHP'nin asıl işlevi açık faşist diktatörlüğü kurmakta ve onu yaşatmakta ortaya çıkar. Yani MHP'nin varlık şartı açık faşist diktatörlük için çalışmaktır.**

Yankı dergisinin faşist MHP'yi meşrulaştırma, onu «demokrasi»nin vaz geçilmez bir unsuru göstermeye çalışma gayretleri finans-kapitalin bu yoldaki ilk girişimleri değildir. Finans-kapitalistlerimiz, gerek bugüne kadar her halktan yana işin karşısına faşist MHP'nin kanlı saldırılarının görülmesinin halkımızın büyük bir kesimince anlaşılmış olması; gerekse halkçı güçlerin MHP'nin halk düşmanı, faşist yapısını halkımıza —yeterince olmasa da— anlatabilmiş olması üzerine, faşist MHP'yi aklama, meşrulaştırma harekâtına hız verdiler. Özellikle 5 Haziran seçimleri öncesinden başlayarak finans-kapitalin «hür basını geniş bir propagandayla faşist MHP ve onun lideri Türkeş'i saldırılardan uzak», «demokrasi»den yana göstermeye çalıştılar. Zaten çok daha önceleri de MHP'nin devlet imkânlarıyla kırsal kesimin bilinçsiz kara yığınları içinde örgütlenmesine yardım edildi. Faşist MHP, faşizmin klasik taktiklerinden biri olan kara yığınları kendi peşine takabilmek için, «sol» sloganları kullanma ve kapitalizme karşı görünme taktiğini eskiden beri kullanmaktadır. Bu sayede MHP, hatırı sayılır bir güç edinmiştir.

5 Haziran seçimlerinde MHP, 1 milyona yakın oy alıp, 16 milletvekili çıkardı. 11 Aralık mahalli seçimlerinde ise oy miktarını artıracak 5 ilde belediye başkanlığı kazandı. II. MC hükümetinde, MHP büyük bir iştahla devlet kadrolarını faşistleştirmeye koyuldu. Bu yolda da epey yol katetti. Faşist MHP'nin bu gelişmesi finans-kapitali memnun edecek düzeye erişmişti. Artık, finans-kapitalin halkımızın gözünde «itibarlı» sayılabilecek, kendi emrinde her an hazır-nazır, tabanda az çok kitleye, yukarıda devlet kadrolarına da yalı, eskisinden daha güçlü MHP yaratılmıştı. Açık faşist diktatörlük için nöbette bekleyen bir MHP vardı artık.

Yankı, finans-kapitali son derece memnun eden bu duruma geldiği için, faşist Türkeş'i yılın adamı seçmekle doğru bir seçim yapmıştır denilebilir. Ama Yankı'nın sayfalar dolusu demagojilerle kabul ettirmeye çalıştığı gibi, halkımızın genel çıkarları açısından değil, finans-kapitalin çıkarları açısından doğru bir seçim yapmıştır. Yoksa halkımız açısından faşist Türkeş yılın adamı değil, olsa olsa kan içici yılın canavarı, büyük insanlık düşmanı seçilebilir.

Finans-kapitalin MHP'yi bu meşrulaştırma, aklama taktiği, tarihten ders çıkarmanın körlüğünü sürdüren, uzlaşmacı yapıdaki sosyal demokratları ve bazı küçük burjuvaları aldatacak kadar başarıya ulaşmıştır. Son dönemde finans-kapitalin peşine takılmaya niyetli görülen CHP lideri Ecevit, artık MHP'yi «demokrasi»nin bir unsuru sayıp, onunla görüşmekte, «sık sık ilişkilerini sürdüreceğini» ileri sürmektedir. Tarihte çoğu kez, faşizmin gelmesine seyirci kalmış, böylece ona hizmet etmiş kararsız demokratlar finans-kapitalin bu taktiklerine kanabilir. Ancak işçi sınıfı sosyalistleri ellerindeki şaşmaz sınıf pusulası işçi sınıfının mücadele tarihinin dersleri sayesinde böyle oyunlara kanmazlar. Kanmamakla kalmayıp, faşizmin bu iğrenç taktiklerini, kitlelerin önünde bir bir deşifre ederler ve faşizme karşı kararlıca savaşırlar. Ülkemizde faşizmin bu denli gelişme göstermesi karşısında, sosyalistlerimiz üzerlerine düşen görevi ne yazık ki layıkıyla yapmamaktadırlar. Ancak geçmişten çıkarılan dersle, sosyalistler arası oluşturulacak bir sosyalist blok öncülüğünde bütün demokratlar faşizmin gelişmesine engel olabilirler ve onu bir daha çıkmamak üzere tarihin çöplüğüne atabilirler.

Yankı dergisinin finans-kapitalden kaynaklanan bu ve bunun gibi yankıları, işçi sınıfı sosyalistlerince bir bir yankısız hale getirilecektir.

İş Kazaları mı?

(Baştarafı 4. Sayfada)

—vantilatör almak ve toprak olan zemini beton yapmakla— kurşun zehirlenmesinin azaltılabileceğini buna rağmen işyerinin masrafa girmemek için bu işleri yapmadığını bildirmişler ve bizi bile ölüme itiyor demişlerdir.» (Cumhuriyet 5/1/1978)

Bile bile ölüme itmek! Niçin? Üç beş kuruş masrafa girmemek için, işverenler daha çok kazansın diye. Ölen ya da yaralanan işçilere, ödenen paralar yine işçilerden kesilir: İşçilerden kesilen paralarla varlığını sürdüren SSK'nın ödediği bu paralar ise gülünç denecek kadar azdır.

Aşağıdaki bu konuyla ilgili tabloya bir göz atalım:

Yıl	Sürekli iş görmemezlik hali için
1975	45 557 415 TL.
1976	384 706 791 TL.
1977	400 milyona yakın

geçici iş görememezlik hali için

120 000 000 TL.
163 000 000 TL.
180 000 000 TL.

Kaynak Politika 2/1/1978

Kapitalizmin insana verdiği değerin ilginç bir tablosu da bu. Kazaya uğrayan kişi başına ortalama bin lira bile zor düşüyor. Kaldı ki bu para işçilerden kesildiği için kapitalizm verdi demek gerçeği bilmezlikten gelmektedir. Demek kapitalizmin gözünde, patronların gözünde zerre kadar kıymetimiz yok. Herşeyi biz yarattığımız halde hayatımızın beş paralık değeri yok. Toplumu yaratan biz olduğumuz halde patronlar tarafından bile bile ölüme itiliyoruz. Daha ne kadar sürecek bu? Hem yarattıklarımıza, hem hayatımıza ne zaman sahip olacağız? Ne zaman dur diyeceğiz bu bile bile ölüme gitmeye? **Cevap tektir: Siyasi iktidarı elimize almalıyız. Ancak o zaman hem yarattıklarımıza, hem hayatımıza sahip olabiliriz.** Onuun için biz emekçiler olarak, bir yandan kapitalizmin iş cinayetlerine karşı mücadele vereceğiz. ve diğer yandan bu mücadeleyi siyasi iktidar savaşı ile bütünleştireceğiz.

DİSK Kongresinden Çıkan

(Baştarafı 1. Sayfada)

laştı. Bütün mesele bu dağınık oyları toplamak ve örgütlü hale getirmekti. Bunun yolu sosyalistlerin ittifakı idi. Ancak sosyalistlerin ittifak kurma yerine, kendi başlarına pazarlığa girişmeleri, «İlerlemeci» sosyalist eğilimin kendi dışındaki sosyalistleri ittifak edilmesi gereken unsurlar olarak görmeyişi, sosyalistlerin kontrol ettiği oyları böldü. CHP'li sendikacıların gücünü arttırdı. Diğer sosyalistleri tecrit ederek, CHP'lilerle pazarlık yolunu arayan «İlerleme», sonunda en büyük ölçüde dışlanan sosyalist eğilim haline geldi. İttifak sorununu sadece CHP'lilerle koltuk pazarlığı olarak gören İlerleme, genel yönetim kurulunda bile temsil edilmedi.

DİSK'te sosyalistlerin ittifakı konusunda «İlerleme» çizgisinin sekterliği daha kongrenin ilk gününde belli oldu. Kongre sürecindeki tavırların yanı sıra, yayın organlarında da bu sekterliklerini «teori» leştirdiler, 23 Aralık 1977 tarihli POLİTİKA gazetesinde Oya Baydar şunları yazdı.

«Bugün eğer DİSK'i Türkiye'deki çeşitli kanatların, solun çeşitli çizgilerinin, sosyalist partilerin ve de sağ ve sol kanatlarıyla sosyal demokrasinin bir güç gösterisi alanı, bir grupsal mücadele arenası olarak görürsek sermayenin ve onun sağlı sollu işbirlikçilerin düştükleri yanılgıya düşeriz. DİSK, Türkiye işçi sınıfının (...) sınıf uzlaşmacılığı karşısında, sendikal alandaki alternatifidir.»

Evet, hem DİSK'te «sınıf uzlaşmacılığı» nın varlığını kabul edeceksin, hem kongrenin ilk günü «Sınıf Sendikacılığı mı; Sınıf Uzlaşmacılığı mı?» **manşetini atacaksın, hem de DİSK'i ve onun 6. Kongresini politik mücadelesinden soyutlayacaksın. Politika yapmada sınıf sendikacılığından yana olanların ittifakını gerçekleştirmeden, «sınıf uzlaşmacılığı»nı nasıl altedeceksin? DİSK'teki gerici politik çizgileri nasıl etkisizleştirebileceksin? Bunların cevabı yok.**

Görülüyor ki «İlerleme» çizgisi politikadan soyutlanmış böylesine havada bir «sınıf sendikacılığı»nda kararlıdır. «Sınıf uzlaşmacılığı»na karşı mücadeleyi politik özünden yoksun olarak ele alanlar, elbette, 6. KONGRE öncesinde ve kongre sürecinde sosyalistlerin ittifakı meselesini, temel mesele olarak almayacaklardı. Gangster sendikacıların ve sendikalistlerin koltuğu altında sınıf sendikacılığı yaptıklarını zannedenler, «sınıf uzlaşmacılığı» na karşı «mücadele»yi, A. Baştürk'le kulis ve pazarlık çerçevesi içinde yürüttüler. İşte bu sosyalist politika-dışı sözde «sınıf sendikacılığı» anlayışı, bu olumsuz sonuçta önemli rol oynamıştır.

3 Ocak tarihli POLİTİKA'da ise Kışkırtıcı Sağ Unsurlara Karşı İlkelerde Birlik» başlıklı yazıda önce şunlar söyleniyor: «Yapılan hatalar açık yüreklilikle sergilenmeli». **Ama ardından yazıda bu «hatalar» a bir daha hiç değenilmiyor. «DİSK'in iki güçlü sendikasına görev düşüyor.» denilerek mesele Genel-İş'le Maden-İş arasındaki pazarlıklar ve oluşturulacak denge derekesine düşürülüyor. Sınıfsal sendikacılığın ve «sınıf uzlaşmacılığı» nın politik plandaki yansımaları uzantıları ve buna göre politik ittifaklar, taktikler gündeme getirilmiyor; getirilemiyor.**

Bu arada bir diğer noktayı da belirtmekte fayda var. DİSK'teki bu olumsuz gelişmenin, Kongresindeki, işçi sınıfının sınıf çıkarlarına ters taktiklerin tek sorumlusu «İlerleme» çizgisi midir? Belki en büyük sorumlu odur; tek sorumlu değildir. Derece derece diğer sosyalist akımların da sorumluluğu vardır. TİP'li, TSİP'li ve V. P.'li delegeler Kongre sürecinde her zaman açıkkararlı bir dövüş veremediler. Türkiye'deki «sendikalar faciası» nın sendikal alanda faaliyet gösteren sosyalistleri de etkilemiş olduğu gerçeğini, bu kongre bir kez daha gösterdi. Sendikal alandaki sosyalistler işçi sınıfının uzun vadeli çıkarlarını unutup, kısa vadeli taktik hesaplara dalabiliyorlar. Diğer bir deyişle reel politikerlik yapabiliyorlar. Buna bir örnek aralarında Vatan Partisi'nin politik çizgisini benimseyen bazı delegelerin de bulunduğu bir grup sosyalistin DİSK'in merkezinin Ankara'ya alınmasını öngören önergeye «kabul» oyu vermeleri ya da «çekimser» kalmalarıdır.

Vatan Partili sosyalistler dışında sosyalist delegelerin «sosyalistlerin ittifakı» meselesini ciddiye alamayışları sonucu belirleyen en önemli olgu idi. Sosyalistler DİSK Kongresinde niye ortak davranış içine giremediler? Çünkü DİSK ortamının dışında da sosyalistler arası ittifak gerçekleşmiş değil. Ama DİSK içinde bir konuda bir adım atılamayışı Sosyalist Blok'un kuruluşunu geciktiren bir faktör olarak görev görecektir.

NE YAPILMALI?

Bu soruyu bundan sonraki dönemde «DİSK'te Sosyalistler ne yapmalı» şeklinde sormak daha doğru olur.

DİSK Kongresinde sosyalistlerin gerçekleştiremediği ittifak hâlâ önümüzde görev olarak durmaktadır. Sosyalistler DİSK'te şu ilkeler temelinde anlaşılabilirler, birlikte hareket edebilirler:

- **İşçi sınıfının sınıf sendikacılığı temelinde sendikal birliğinden yana olmak;**
- Sendika Demokrasisi **uğruna dövüşmek;**
- **İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinde her türlü uzlaşmacılığı reddetmek;**
- **İşçi sınıfının sendikal örgütlerinin CHP siyasetinin kuyruğuna takılmasına karşı savaşmak.**
- **Sendikal alanda** reformizm ve sendikalizme karşı tavizsiz **mücadele vermek.**

Sosyalistler, şu anda DİSK'in organlarında çoğunlukta olmayabilirler. Ama onların sınıf sendikacılığı doğrultusunda ittifakları, DİSK'in sınıf sendikacılığı çizgisine yönlendirilmesi mücadelesini güçlendirecektir. Sosyalistlerin ittifakı, reformist-sendikalistlerin, gangster sendikacıların DİSK'i daha da sağa kaydırma çabalarını boş düşürecektir. Sosyalistlerin ittifakı DİSK'te sendikalizmin ve reformizmin hareket serbestisini kısıtlayacaktır; onları sosyalistlerle ittifaka zorlayacaktır. Nasıl politik alanda sosyalistlerin ittifakı CHP'nin sağa kayışının hızını kesecekse, CHP içindeki tutarlı küçük burjuva demokratları güçlendirecekse, DİSK'te de sosyalistlerin ittifakı ile sendikalist-reformist politikanın yürütücüleri kontrol altına alınacaktır.

Sosyalistler bu kerte dağınık iken bile sendikalist, reformistler, hatta gangster sendikacılar, sosyalistleri bir kalemde yok sayamıyorlar. Herhangi bir sosyalist partiye üye olmayan sosyalistlerle ittifaklar kurarak işçi sınıfına hoş görünmeye çalışıyorlar. Sosyalistlerin ittifak içinde bulunduğu bir DİSK'de sendikalist-reformist sendikaların sosyalistleri dışlamaları, tecrit etmeleri kolay gerçekleşebilecek bir olay değidir.

Unutulmaması gereken bir nokta daha var: Sosyalistlerin ittifakı onları DİSK'te ve DİSK dışındaki sendikalarda örgütlü işçilerin arasında daha güçlü ve daha itibarlı hale getirecektir. Tek başına bir sosyalist çizgi, sendikalizm ve reformizmle ittifak kurduğunda da «güç» ve «itibar» kazanır; ama bu kof bir güç ve itibardır. Çabuk zayıflar ve ortadan kalkar. Çok yakın geçmişin deneyleri bu konuda bize ders olmalıdır.

Bunların yanı sıra 6. Kongre sosyalistlere hareket serbestisi tanıyan kararlar almıştır. Sosyalistler DİSK genel kurulunun kararlarının tutarlı savunucuları ve uygulayıcıları olmalıdırlar.

«İşçi Sınıfının Birliği ve Tasfiyecilik» üzerine karar, tüm sosyalistlerin güç birliği ile savunulmalıdır. Yine bu karara da dayanılarak her türlü tasfiyeciliğe karşı birlikte mücadele edilmelidir. Yine bu karara dayanılarak anti-demokratik sendika birleştirilmelerine karşı çıkılmalıdır. Bu konu önümüzdeki dönemde özellikle güncelleşecektir. Türk-İş'ten büyük sendikaların DİSK'e katılımı ve bunların şu anda DİSK'te var olan sendikalarla birleşmeleri söz konusudur. DİSK, 6. Kongre kararının da belirttiği gibi:

«Sendikaları birleştirmede tek prensip; Sermayeye ve faşizme karşı mücadele, sendika demokrasisi için savaşmak olmalıdır.»

Bu mücadele bir diğer kongre kararının hayata geçirilmesi ile birlikte yürütülmelidir. «Sendika tüzüklerinin demokratikleştirilmesi üzerine karar» ın hayata geçirilmesi, yine bir güncel bir görevdir. Sosyalistler Maden-İş tüzüğü gibi «örnek» anti-demokratik tüzükler yerine, işçi sınıfının sendikalarını yönetebilmesine imkan veren demokratik tüzüklerin hazırlanmasına, bunların tartışma ile mükemmelleştirilmesine ve bu yolla sendika-içi demokrasi uğruna dövüşmeye derhal başlamalıdırlar.

Kongrede alınan Cephe kararının, Cephe meselesini erteleyici karakterlerine rağmen sosyalistler günümüzün bu en acil meselesinin çözümüne DİSK'in de katılmasını sağlamak üzere çalışmalıdırlar.

İşte bu prensipler ve taktiklerle gerçekleştirilecek bir Sosyalistler İttifakı DİSK'in sınıf uzlaşmacılığının batağında tutulmasını engelleyecek, sınıf sendikacılığının gerçekeştirimesini hızlandıracaktır.

Sosyalist

TAMSAŞ'DA OLANLARA NE DEMELİ?

MADEN-İŞ SİYASETİ YASAKLIYOR

Kısa adı Tamsaş olan Tarım Alet ve Makinaları Sanayii Anonim Şirketi Ankara'da 250 kadar işçinin çalıştığı bir iş yeridir. Yetkili sendikanın DİSK'e bağlı Maden-İş olduğu bu iş yerinde toplu sözleşme yetkisinin alınabilmesi için işçiler az mücadele vermediler.

Bunca mücadele vermiş işçilere bugün Maden-İş'in yöneticileri omuz veriyorlar mı? Ne yazık ki evet diyemiyeceğiz. Tamsaş'daki son olaylar Maden-İş'in üç-beş sendikacı eliyle düşürüldüğü durumu göstermesi bakımından ilginçtir. İş yerindeki olaylar Şeker Fabrikasından makina yapma işi alan Tamsaş patronunun işçileri mesaiye bıraktırıp 13,5 saat çalıştırmasına rağmen ay sonunda verilmesi gereken ücret yerine 500 TL. avans vermesiyle başlar. İşçilerin çoğunluğu kendiliğinden ilk defa karşılaştıkları bu haksızlığa karşı tepki gösterirler. «Ya hep ya hiç» diyerek avansı almazlar. Bunun üzerine iş yerindeki İGD'li temsilciler işçileri toplayarak patronun Şeker Fabrikasından parayı alamadığını, ücretlerin bu nedenle verilmediğini, kendilerine ayın dördünde ödemenin yapılacağına dair söz verildiğini söylerler. İşçilerin büyük kısmı yine de parayı almaz. Daha sonra Maden-İş işçileri sendikada toplantıya çağırır.

Toplantıda Maden-İş yöneticileri tarafından patrona karşı alınacak tavrın, gerekirse yapılabilecek eylemlerin örgütlenmesi gerekirken, iş yerine siyaset sokulduğu, bundan dolayı işçiler arasında ikilik yarattığı öne sürülür. İşçileri kışkırtan, ücretleri vermeyen patron olduğu apaçık ortadayken «falan partiye giden» bazı işçilerin işyerini karıştırdığı söylenerek bu şekilde davrananların sendikadan ihraç edileceği söylenir. Ve işçilerden DİSK-Maden-İş yayınları dışında başka yayınları iş yerinde dağıtmayacaklarına dair söz vermeleri istenir.

İşte böyle, Maden-İş işçilerine sosyalist siyasi bilinç vereceğine, sınıf bilinçli işçileri sendikadan ihraç etmekle tehdit edebilmektedir. İş yerine siyaseti sokanın patron olduğunu Maden-İş yöneticileri ve temsilcileri bilmez mi? Patronun siyasetinin girdiği yere işçi sınıfı siyasetinin girmesi gerekmez mi? ve devrimci bir sendikanın görevi sadece işçilerin günlük çıkarlarıyla mı sınırlıdır? «Sınıf sendikacılığı Prensipleri» işçi sınıfının siyasi iktidar savaşına destek olmayı zorunlu kılmaz mı?

Kaldı ki Maden-İş'in işyeri temsilcileri siyaset dışı mıdırlar? İGD'li olan bu temsilciler belli bir siyasetin destekleyicisi değil midir? Siyaset onlara yasak değil de neden başka işçilere yasak?

Biliyoruz, Maden-İş yöneticileri bu sorulara kolay kolay cevap veremeyeceklerdir. Ama biz kendilene son olarak şunu hatırlatalım:

Maden-İş üç-beş sendikacının değil işçilerin sendikasıdır. Patron da işçilerin sınıf düşmanıdır ve çıkarı gereği bugün işine geldiği için sırtını sıvazladıklarının yarın gözünün yaşına da bakmaz. Sendikaları siyaset dışı tutmak, işçilere siyaset yasağı koymak ise her yerde ve her zaman patronlara ve onların iktidarına hizmet anlamına gelir.

İŞÇİ KIYIMINA SON!

İŞCİ KIYIMINA SON

Kazlıçeşme'de son günlerde yoğunlaşan işçi kıyımını, yeni şirketleşme dalavereleriyle işçilerin sigorta sıfırlamalarını, hayat pahalılığını ve işsizliği protesto yürüyüşü yapıldı.

İşçi sınıfı disiplinine yakışır bir biçimde süren yürüyüşte, işçiler, Kazlı Deri İşverenleri Sendikasına siyah bir çelenk koydular. Daha sonra, miting, bir deri işçisi arkadaşın konuşmasıyla son buldu.

Konuşan işçi arkadaş özetle şöyle demiştir :

«Bugün ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik durum, gün geçtikçe daha da kötüleşmektedir. Giderek artan fiyatlar, hazinenin boşalması, enerji kısıtlaması ve işsizlik bu israf ekonomisinin sonuçlarıdır. Tüm bunlar, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmak olan bu düzenin gerçek yüzünü ortaya koymuştur.

«Uzun süreden beri bu işverenler kendi aralarında Deri İşverenleri Sendikası biçimindeki örgütlenmelerini katmerleştirmişler, iktidardan, sermayeden yana olan yasalardan aldıkları güçle, Kazlıçeşme'deki tüm işçilere yaşantıyı zehir etmişlerdir.

«Yaklaşan toplu sözleşme arifesinde işçi çıkartmaları gittikçe yoğunlaşmıştır. Kazlıçeşme işçileri olarak, işverenlerin bu tutumunu protesto ediyoruz.

«İşçiye iş, işsize sigorta istiyoruz.

«Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi.

«Kahrolsun Faşizm.»

Kazlıçeşme deri işçileri kimin dost, kimin düşman olduğunu daha iyi öğrendiler. Ve bilinçlerine bir kez daha çıkardılar.

Kazlı deri işçileri bu yürüyüş ve mitingten sonra kendi aralarında Birlik, Beraberlik, İnanç «kilometre taşını» aştıktan sonra önlerindeki hedefi gördüler.

Birinci hedef; bütün işçi sınıfıyla bütünleşmek, tek vücut olmak.

İkinci hedef; sınıf mücadelesini kendi sınıf partisiyle vermek.

İŞ KAZALARI MI? İŞ CİNAYETLERİ Mİ?

Kapitalist düzende üretimin yegane amacı kâr etmektir. Oysa sosyalizmde üretimin amacı insanoğlunun daha iyi yaşamasını sağlamaktır. Başka bir deyişle bu iki toplumsal sistemin ana farkı, biri insana karşıdır, diğeri insandan yanadır.

Kapitalizm insana zerre kadar değer vermez. Hatta denilebilir ki kapitalizm insan kanı emerek yaşar. Sadece insanı da değil, kapitalizm insanı olduğu kadar doğayı da amansızca talan eder. Hele ülkemizde bu gerçek öyle boyutlara ulaşmıştır ki artık kapitalist düzenin bozarancı başları tarafından bile görmezlikten gelinememektedir. Radyosuyla, televizyonuyla hemen her gün çevre kirlenmesi üzerine bir yığın laf edilmekte, hem de gerçeği örtmekten başka amaç gütmeden.

Sözde insan hayatına değer verdiklerini göstermek için çevre kirlili ği üzerine kampanya açanlar, trafik anarşisi deyip trafik kazalarında ölenlerin çetelerini tutanlar ve sözün kısası finans-kapitalin borazanlarına sesleniyoruz. İş kazalarına ne dersiniz?

Daha çok kâr etmek, yıllardan beri bir türlü vazgeçemediğiniz mutlak sömürüyü —insan hayatı pahasına da olsa— sürdürmek için işçi sınıfından yüzbinlerce insanı sakat bırakan, onbinlercesini öldüren iş kazaları için bir şey demeyecek misiniz? Ama bizim söyleyecek lafımız çok. Size değil elbette söyleyeceklerimiz. Çünkü siz de biliyorsunuz iş kazalarının ne olduğunu. Sözümüz işçi sınıfına ve onun dostlarına.

İŞ KAZASI NEDİR?

İşçi olup da iş kazasının ne olduğunu bilmeyen pek azdır. Çünkü hemen hemen her işçinin başına gelmiştir iş kazası. Kanunlar iş kazasını üretim esnasında, iş yerinde vukuu bulan kazalar diye tanımlar. İşçi çalışmadığı zaman meydana gelen kazalar ne olacak? Bunlarla ilgilenmez kanun. Hatta işçinin «dikkatsizliğinden!» doğan kazalar bile iş kazasından sayılmaz kanuna göre. Dikkatli olsun deyip çıkar işin içinden. Sormaz bile işçinin niye dikkatsiz olduğunu.

Bütün bunları bir yana bıraksak bile kaza mıdır işçinin başına gelen? Değildir. Çünkü kaza, denilebilir ki insanın iradesi dışında vukubulan olaydır. Oysa iş kazası diye nitelenen olayların % 99'u insan iradesine tabi olaylardır. Yani alınacak tedbirlerle önlenebilecek olaylardır. Hukuk kitaplarında bir kişinin bile bile öldürülmesi ya da ölümüne sebebiyet verilmesi diye nitelenen cinayetlerdir. Kimdir ya da kimlerdir bu cinayetlerin failleri? Onu hukuk kitapları yazmaz ama her işçi bilir. İşverenler ve onları savunan herkes.

İş kazası denilen bu cinayetlerden ölen ya da yaralanan kardeşlerimizin üç yıllık dökümüne bir göz atalım:

Yıl	İş kazası	Ölen	Yaralanan
1975	184 920	1211	183 907
1976	148 215	1179	197 037
1977	180 000	1500	178 500
Top.	553 135	3890	549 245

(Kaynak Politika Gazetesi 2. 1. 1978)

Üç yılda yarım milyon insan yaralanmış, 4 bin kişi ölmüş. Bir de bu sayının üzerine kanunlardaki iş kazası tarifine uymayan ve kanunun elinin uzanamadığı küçük işyerlerindeki kazaları ekleyin. O zaman yukarıdaki sözümüz iyice anlaşılacaktır. İşçi olup ta iş kazasının ne olduğunu bilmeyen pek azdır. Çünkü hemen hemen her işçinin başına gelmiştir iş kazası.

Bir de meslek hastalığı denilen illet vardır işçi sınıfına tebelleş olan. günlük bir gazetenin haberine bakın «kurşun zehirlenmesinden 150 işçi hastahanede yatıyor. Mutlu akü fabrikasında kurşun zehirlenmesi teşhisi konarak SSK Eyüp hastanesine kaldırılan 150 işçi bir daha aynı yerde çalışmak istemediklerini söylüyorlar. Hastane yetkilileri meslek hastalıkları üzerinde yeterince durulmadığını ve bu yüzden meslek hastalığının önemsiz bir sayıda olduğu sanılıyor. Ama sistemli bir araştırma yapılırsa sağlık açısından utanılacak sonuçlar çıkar demektedirler. İşçiler çok az bir masrafla

(Devamı 3. Sayfada)

Sosyalist'e Mektup

SEKA Akdeniz Tesisleri Kutlutaş inşaat işinde 570-600 civarında işçi çalışmaktadır. Bu inşaat yerinin hapisaneden hiç bir farkı yoktur. Sosyal ve yasal haklar yine ona keza. Patron istediği zaman bir işçiyi işten atabiliyor. Sendika, sarı bir sendikadır: Teknik Yapı-İş. Bundan yedi ay önce işçiler bir faaliyete başvurmuşlar. Yapı-İş adı altında ilk önceleri bu uğraşı bir hayli başarılı geçmiş. İşyerinde 18/11/1977 tarihli grev kararını asmıştır. Ama bunun yanında patron da elinden geleni yapmış, türlü entrikalarla kaymakamlıktan grev için oylama kararı çıkartmıştır. Ama ne yazık ki Türkiye'de örneğine sık rastlanan sendika gangsterliği burada da yapılmıştır. Sendika temsilcisi olan Ramazan Doğru 2/12/1977 de Ankara'da tam patronun istediği şekilde bir anlaşma imzalamıştır. Anlaşmayı işyerinde Ramazan Doğru'nun kendisi değil Kutlutaş Genel Müdürü okumuştur. Anlaşma metni okunduktan birkaç gün sonra Ramazan Doğru gelerek işçilerden sendika hakkında bilgi almak istemiştir. Sanki anlaşmadan haberi yokmuş gibi! İşçilere de bir takım yutturmaca laflar söylemiştir: «Anlaşmadan benim haberim yok», «Ben gidip Ankara'da bu anlaşmayı bozacağım» gibi.

Bu olay üzerine işçiler bir bildiri basıp Türkiye çapında dağıtılmasını kararlaştırdılar. Fakat bu işin yapılması için uğraşan işçilerden önce elebaşı görünenler, sonra da arkasından 25 kişinin birden çıkışını vermişlerdir. En azından 8-10 ay çalışmış işçilere bir kuruş tazminat ödememişlerdir.

Diğer taraftan işçilerin bir bölümü patronun koğuş adı altında yaptırdığı, barınaktan hiç farkı olmayan yerde kalmaktadırlar. Bu koğuşlar insan varlığı için son derece tehlikelidir. Tek bir odada 10-15 hatta 20 kişi birlikte kalıyorlar. Bu odalarde hem yemek yapılıyor, hem oturuluyor, hem de yatılıyor. İşçiler bu şartlar altında yaşarken, patron bir de gelip «iş yapmıyorsunuz» diye işçileri azarlıyor.

Para durumuna gelince, herkes yaptığı işe göre değil, patronun istediğine göre ödeme yapılıyor. Kendi itliğini yapan kişilere dolgun ücret, iş yapanlara ise simit parasına yetmeyecek kadar para ödüyor. Bir aylık bordro yapıyorlar, bir görmelisiniz. Dünyanın en keskin muhasebecisini getirseniz bir şey anlayamaz. Kısacası Kutlutaş İnşaat işinde oyunlar dönüyor. İşçi sınıfı uyutulmaya çalışılıyor. Ama bütün oyunları açığa çıkacaktır.

Bir okuyucu

Asgari Ücretler Ne Oldu?...

İçinde yaşadığımız şu günlerde halkımızın yakasını bir türlü bırakmayan müzminleşmiş iki illet; pahalılık ve işsizlik dayanılmaz ölçülere ulaştı. Bir gün önce beş liraya aldığımız mal, ertesi gün bir de bakmışız on liraya çıkmış. Normal yaşamayı bir yana bırakalım, doğru dürüst ekmek parası bile çıkışmadığı günler oluyor. Bir lokma bir hırka ücrete çalıştığımız işi bile kaybetme korkusuyla uyanıyoruz her sabah.

II. MC yerli yabancı parababaları daha çok kazansın diye zam üstüne zam, vergi üstüne vergi yaptı. Paranın değerini düşürüp içte pahalılığı azıttı, dışarıya haraç verdi. Halkımızın yaşantısı o derece sefilleşti ki artık yaşamak ölmekten beter oldu. Ama bu bile yetmiyor parababalarına. Paranın değeri iyice düşürülsün diyorlar; yeni vergiler, yeni zamlar gelsin diyorlar. Vehbi Koç gibi parababaları da hâlâ kemerleri sıkalım diyorlar. Diyorlar ama bir yandan da halktan korkuyorlar.

Dediklerine bakılırsa, işçi sınıfını korumak için yükseltildi asgarî ücretler. Ama meseleye şöyle üstün körü baktığımız zaman bile görülüyor ki yeni asgarî ücretle değil yaşamak, sürünmek bile maharet isteyen bir iştir. 1 kilo etin 80 lira, 1 kilo beyaz peynirin 60 lira avuç içi kadar ekmeğin 3 lira olduğu yerde günde 110 (brüt) lira neye yeter? İşçinin eline asgarî ücret olarak net 2400 TL. geçecek. Bu parayla boğazını doyursa, ev kirasını nasıl verecek, üstüne başına ne giyecek? Kaldı ki bir işçi ağaç kavuğundan çıkmadı. Ne yiyip, ne içecek? Nereden bakarsak bakalım, halkımız beslense çıplak, giyinse aç kalacak. Kendine baksa çoluk çocuğu açlıktan ölecek. Hele hele yeni zamlar, yeni vergiler de kapımızın dibinde olduğuna göre ve paranın değeri yine düşürüleceğine göre geçin geçinebilirsen 110 brüt lirayla. Bir de işçi sınıfının ihtiyaçlarını karşılayacak en az ücret diyorlar. Hem de bilimsel olarak hesaplamışlar. Ne sanıyorlar bunlar işçi sınıfını acaba? Ağzına vur, lokmayı al. Sayın parababaları, size bir çift lafımız var. Biz nasıl herşeyi yaratıyorsak, yarattıklarımıza sahip olmayı da biliriz. Açlıktan ölmeye hiç niyetimiz yok. Bunun için, şu talebler uğruna sonuna kadar mücadele edeceğiz:

Asgarî ücret tespit komisyonu kaldırılmalı çünki;

Asgarî ücret tespit komisyonunda; (İş Kanunu, Madde: 33)

«1 Çalışma bakanlığının tespit ettiği başkan,

1 Çalışma bakanlığı çalışma genel müdürü veya yardımcısı,

1 İşçi sağlığı genel müdürü veya yardımcısı,

1 Devlet İstatistik Enstitüsü Ekonomik İstatistikler Dairesi başkanı veya yardımcısı ,

1 Sanayi ve Ticaret Bakanlığı konjonktür ve yayın dairesi müdürü veya yardımcısı,

1 Devlet planlama teşkilâtından tayin edilen bir memur.

Bünyesinde en çok işçi bulunduran işçi teşekkülünden beş temsilci.

En büyük işveren teşekkülünden beş temsilci.»

Yani toplam 16 kişi asgarî ücret tespit komisyonunu oluşturur.

Evet tablo bu, Türkiye'deki bütün işçi sınıfının taleplerini belirleyenler. Kim bunlar?

MC'den 6 temsilci. Yaptıkları icraat ile işçi sınıfının ne kadar yanında oldukları belli.

Türk - İş Konfederasyonundan 5 temsilci. Kaşarlanmış işçi sınıfı hainleri, yaptıkları gangster sendikacılık ile yıllardır işçi sınıfının ensesinde boza pişiren satılmışlar.

İşveren temsilcileri onlar zaten adı üstünde işveren «eşek derisinden post, domuzdan dost olmaz» ezeli işçi düşmanı.

İşte bu ne idüğü belli olanların komisyonu yerine **DEMOKRATİK HALK TEŞEKKÜLLERİ KOMİSYONU** kurulmalı, asgarî ücret bu ko-

(Devamı 3. Sayfada)

Devrimci Derleniş ve «TEK PARTI» Rüyası: 3

(Geçen Sayıdan Devam)

KİMLERLE BİRLİK?

"Biz örgütsel ve taktik, pratik ve teorik problemlerde, mutlak ve vazgeçilmez ortak kararlarla betonlaşan... tüm proleteryaya dayanan, birleşik, merkezî ve savaşçı tekbir örgüt yaratmalıyız." (Lenin, Hareketin Birliği, aktaran Devrimci Derleniş). Lenin'den yapılan bu alıntının ardından şu söylenir: **"Yani, tüm devrimci grup, grupcuk ve partiler tek bir merkezî, gerçek Proletarya Partisi içinde sentezleşmeliyiz."** (Dev. Der., s. 3).

Lenin'in **"tüm proletaryaya dayanan, birleşik, merkezî ve savaşçı, tek bir örgüt"** şiarını Devrimci Derleniş **"tüm devrimci grup, grupcuk ve partiler tek bir merkezî, gerçek Proletarya Partisi"**'nde sentezleşmesi biçimine dönüştürür. "Tüm Devrimci"lerin içine kimler girmektedir?

Lenin'in birliği nasıl anladığına bir örnek vererek konuyu açalım. "Ne Yapmalı?"nın girişinde şöyle denir:

Lenin broşürünün gecikmesinden dolayı "okuyucudan özür" dileyerek sebeblerini izah için şu açıklamayı yapar:

"Bu gecikmenin sebeblerinden biri, Haziranda (1901) yurt dışındaki bütün sosyal - demokrat örgütlerin birleştirilmesi girişimidir. Bu yoldaki çabaların sonucunu beklemek tabii bir şeydir. Çünkü girişim başarılı olsaydı (...) bu yolda sağlanacak başarı, herhalde Rus Sosyal Demokrasisi içindeki iki eğilimin varlığına hızla son verilmesi imkânını sağlayacaktı... girişim başarısızlığa uğradı ve daha aşağıda ispat etmeye çalışacağımız gibi de, Raboçeye Dyelo'nun 10. sayısında Ekonomizm'e doğru yönelmesinden sonra, başka bir sonuca varılması zaten imkânsızdı. Bu (...) eğilime karşı kesin bir mücadeleye girişmek, mutlak bir zorunluluk haline gelmişdi. Durum böyle olduğuna göre, bu broşürün ilk planı değiştirildi ve iyice genişletildi." (Ne Yapmalı?, s. 8).

Lenin **Sosyal - Demokratların birliğinden** bahseder. Ki onlar Narodnik hareketin ardından belirmiş ve kesin kopuşmuşlardır. İlk sınır çizgileri budur. Lenin'in ilk kitapları (Hangi Fikir Mirasını Reddediyoruz, Halkçılığın İktisadî Muhtevası v.b.) bu sınırı belirler. Sonra **"bütün Sosyal - Demokratlar"**'ın birliği için girişim olur, ama Sosyal - Demokrasi içindeki iki eğilim uzlaşamaz. İlk planda birisi **Iskra** diğeri **Raboçeye Dyelo** olur.

Devrimci Derleniş'in **"tüm devrimciler"**'den kasdı, **"iki süper oportünizmin"** dışındakiler olsa gerek. Gazetede başka bir sınırlamaya rastlamadık. Bunun yorumunu ileriye bırakarak, **"Ne Yapmalı?"**'ya dönelim. Lenin birleşme çabasının başarısızlığından sonra broşür **"iyice genişletildi"** der. Ve gerçekten **"Ne Yapmalı?"** kitabı Ekonomizm'le savaşdır. Kitabın hacminin % 80'nı bu savaşa aittir. Dolayısıyla ikinci sınır çizgisi de, daha kongreye varılmadan **Raboçeye Dyelo** ile çizilmiş olur. **"Tek bir kuvvetli Parti"** diyen Lenin - hayatın diyalektiği - Sosyal - Demokrat hareketi **ikiye bölmek** için özel bir gayret göstermişdir. Lenin şöyle der : **"Bu muğlak ve belirsiz ama bu yüzden de inatcı ve türlü biçimde yeniden doğması mümkün olan eğilime karşı kesin bir mücadeleye girişmek, mutlak bir zorunluluk haline gelmişti."** **"Muğlak ve belirsiz"** olan Sosyal - Demokrat hareket içindeki Ekonomizm akımını Lenin, **Ne Yapmalı?** kitabı ile kesinleştirerek açık bir bölücülük yapmışdır. Ve **"tek bir kuvvetli parti"**: RSDİP 1903'de yeniden örgütlenmişdir, ama, Sosyal - Demokrat hareketin tek partisi değildir. Hareket kesinlikle, kongre öncesi ikiye bölünmüş, Kongrede de bir kere daha ikiye bölünmüşdür. O halde, birleşebilmek —veya tersi— için sınır çizgilerinin **"muğlak ve belirsiz"**likden kurtarılması gereklidir.

Benzer olaylar Türkiye Sosyalizminde nasıl yaşanmışdır? Uzun tarihimiz bir yana, özellikle 1960 sonrası konumuzdur. Derleniş için öncelikle, pratikte işçi sınıfına yönelmek, bu yolda davranmak düşüncesine şöyle itiraz edilir:

"Dinleyici (devamla): Evet, ama, o zaman da şöyle bir tehlike var. Biz oraya giderken, yani öncelikle o görevi yüklenmişken, Türkiye üstünde 5 - 6, siz demin konuşmamızda bir ara söylediğiniz gibi, 5 - 6 siyasî örgüt olarak, Türkiye Sosyalistleri 5 - 6 örgüt olarak mücadelemizi yürütmek durumuna düşeceğiz.

"H. K.: Eh, öyle de olabilir çocuğum.

"D. (devamla): Bu çok tehlikeli bir şey, yani... Güçleri bölmek ve...

"H. K.: Güçleri bölmek değil. Şimdi, güçler bölünmez, bu nokta da. Sınırlar belli olur. Ki o lâzımdır. Herkesin sınırları belli olursa, sonra ileride onlarla işbirliği de yapılır." (5.Mart.1971, Sosyalist Gazetesi'nde Tartışmalı Toplantı).

"Tek Parti" diyenlerin önüne Dr. H. Kıvılcımlı 5 - 6 Parti koyuyor, **"olabilir"** diyor. Yakalanan halka, ütopik bir **"Tek Parti"** değil, sınırların belli olmasıdır. Bu durumda **"bölündük, dağınıklık"** çığlığı atılırsa, **"güçler bölünmez, bu nokta da"** **"ileride onlarla işbirliği de yapılır"** cevabı verilmektedir. **"Bu ne yaman diyalektikdir"** ki Anarşi Yok Büyük Derleniş'in sahibi 5 - 6 parti sözcüğünü ağzına alabiliyor. **Devrimci Derleniş'e** kalsa bu kâfirlikdir, **"Leninist parti anlayışını"** inkârdır.

Daha da ilerisi var, devam edelim:

"H. K.: İşte bugünkü oturumda zaten bunu söyleyecektim, çocuğum. Yani, şimdi bu küçük burjuva devrimcileri adeta beş gruba bölündü. Bu 5 gruptan TİP ve Ak - Aydınlık, artık belirdi onların iç yüzleri. Tamamen provokasyona doğru gidiyorlar.

"Beride üç grup çıkıyor." (a.y.)

Konu somut karşılıkları ile böylece konmuş olur. TİP ve Ak - Aydınlık'ın yüzleri **"artık belir"**mişdir, geriye: **Gençlik, Al - Aydınlık** ve **En Eski Sosyalizm** kalmaktadır. İşte bir bölücülük örneği.

Dr. H. Kıvılcımlı somut Derleniş unsurlarını belirlendirmektedir. Ve hayat bunu doğrulamıştır. TSİP ve Vatan Partisi olayları, en eski sosyalizme, Gençlik ve Al - Aydınlık çevrelerinden gelenlerle yaşanmışdır. Veya diğerleri istisna teşkil etmişdir.

Demek, Derleniş için soyut birleşelim çağrılarından öteye en önde, bir program temelinde **sınır çizgilerinin belirlenmesi** şarttır. **Devrimci Derleniş** bu konuda ne yapar?

DEVRİMCİ DERLENİŞİN SINIR ÇİZGİLERİ :

Şöyle denir:

«bizce bu grupların («Sahte TKP» ve «Maocular» kastediliyor) **başı bağlıdır.**

«O zaman birlik için birincil görev kendi başıyla düşünen Türkiye toprağında dövüşen tüm grupların iki süper oportünizme karşı amansız, teorik savaş vermesi gerekmektedir.» (sosyalistler arası Forum)

Böylece Devrimci Derlenişin sınır çizgileri ortaya çıkmış oluyor. Somutca: **«ilerleme»** ve **«maocular» dışındaki grup ve Parti**leri derleniş, birlik içinde görmektedirler. Demek ki, **«sahte TKP»** ve Maocularla Türkiye ekonomi-politikası temelinde ayrılıklar belirmişdir. Ve onlarla birlik düşünülmüyor. Bunun karşıtı, diğer eğilimlerle henüz sınırların çizilmediği veya birleşebilecek temelde çizildiği sonuçları çıkaltılmalıdır. Bunun açılmasına gelmeden, **«iki süper oportünizm»** le ilgili bir kaç söz gerekli.

Devrimci Derleniş, bizleri Anarşi yok Büyük Derlenişi inkar etmekle suçlar, kendi bu konuda ne yapar?

Onlar için Anarşi Yok Büyük Derleniş bir tapınakdır. Bu tespitten sonra **«iki süper oportünizm»** in Derleniş dışı tutulması neye dayandırılmaktadır? İki ihtimal olabilir. **Birincisi:** Anarşi Yok Büyük Derleniş'de vardır, ona göre davranılır. **İkincisi,** gelişmeler gözönüne alınarak ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın diğer tesbitleri değerlendirilerek bu sanuca verilmişdir. Birinci ihtimal gerçekleşemez. Çünkü broşürde herhangi bir eğilim için **kayıt yoktur.** Hatta broşürün bir yerinde **«Türkiye içinde ve dışında kurulmuş kurulacak bütün devrimci yuvarcıklar (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır...»** denilerek sınır en geniş noktasına vardırılıyor. **İkincisi;** mümkündür. Gelişmeler ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın somut diğer önerileri gözönünde tutularak bu yol tutulmuş olabilir. Buna kimse bir şey diyemez. Yani kendi kanaat ve değerlendirmelerine göre bu sonuca varmışlardır. O zaman da şu mesele belirir. Aynı özgür tavır ve değerlendirme insiyatifi diğer eğilimlere de tanınmak zorunda kalınır. Konu **«Anarşi Yok Büyük Derleniş» «Kara Kaplı»** sından çıkıp da, Derlenişçilerin özgür kanaatlarına dayanınca, şu inkar edilen gerçeklik ortaya çıkar: Derlenişçiler **«1970'den beri her şey aynı»** derler. Ve bu gerekçeden kalkarak da Derleniş çağrısını eskisi gibi **aynen tekrarladıklarını** söylerler. Oysa olayların akışı onlara en azından **«iki süper oportünizm»** ile sınır çizgisi çizmeye zorlamışdır. Bu bazı şeylerin **değiştidiğinin** işaretidir. Ve şunu söylemek zorundayız: **«Tek Parti»** gözlüğü takan Derlenişçiler pek çok diğer değişikliği göremiyorlar.

Şu soruları sormak hakkımızdır:

1 — Sizler **«iki süper oportünizmle»** özgürce sınır çizgilerinizi çizmişsiniz. Aynı özgür davranış hakkını diğer parti ve eğilimlere tanımak zorunda değil misiniz?

2 — Eğer bu özgürlüğü tanımayacak iseniz, **«iki süper oportünizm»** dışındaki Parti ve eğilimlerin **«Tek Parti»** de birleşebileceğini, yani Türkiye'nin ekonomik politik yapı temelinde, buradan programda ve Parti anlayışında **farklı şeyler söylemediklerini** ispatlamak zorunda değilmiş siniz?

3 — Dr. H. Kıvılcımlı 5. mart'ta, TİP ve Ak-Aydıklık'ı derleniş içinde düşünmüyor. Ak-Aydınlık'ı siz de düşünmüyorsunuz. Fakat TİP ve SDP'yi derleniş içinde düşünüyor musunuz? Düşünüyorsanız, Programlarını Vatan Partisi Programı ile karşılaştırılıp aynı olduğunu ispat edin, veya bizlere onların görüşlerini değiştirebilecekleri **teminatını** verin, hiç birisini yapamıyacaksınız, hâlâ niye proleterya partisinin derlenişi **dışında kaldıklarını** ilan etmiyorsunuz?

4 — Dr. H. Kıvılcımlı, 5. mart. 1971 tartışmalı toplantısında TİP ve Ak-Aydınlık'ı dışlayarak **«beride üç grup çıkıyor»** dediğinde Anarşi Yok Büyük Derlenişi inkar mı ediyor?

(Devamı Gelecek Sayıda)

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar)
Sahibi: Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür: Mehmet Akyol / Adres: Nuruosmaniye Cad. Garant İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel: 27 45 71 / Son Baskı Tarihi: 11 Ocak 1978 / Abone Şartları: 6 Aylık 36 TL., Yıllık 72 TL.